

Lõuna-Aasia-Vaikse ookeani Divisjon

Lõuna-Aasia-Vaikse ookeani divisjoni kuuluvad Bangladesh, Brunei, Kambodža, Indoneesia, Laos, Malaisia, Myanmar, Filipiinid, Singapur, Sri Lanka, Tai, Vietnam ja Vaikse ookeani saared (Guami ja Wake'i saared, Mariaani saarestik, Mikroneesia, Marshalli saared ja Palau vabariik).

Lõuna-Aasia-Vaikse ookeani divisjonis on suurim adventistide osakaal Filipiinidel, kus koguduse liikmete arv on ligi miljon ning 96 elaniku kohta tuleb 1 adventist. Kontrastina on ülejäänud divisjonis suhe 1 adventist 2 261 elaniku kohta. Sellel territooriumil on veel palju tööd.

Sellel kvartalil saavad meie tähelepanu ja palvete osaliseks Indoneesia ja Myanmar (varem Birma). Need kaks riiki on tohutult erinevad nii kultuurilt kui ajaloolt. Kuid mõlemad on kogudusele suureks väljakutseks töö lõpetamisel.

Indoneesia

Ulatudes piki ekvaatorit umbes 2 300 miili, on Indoneesia maailma suurim islamiriik. Umbes 90 % 220 miljonist Indoneesias elavast inimesest on moslemid. Kristlasi on vähem kui 10 %.

Paljud tegurid on õhutanud etniliste ja religioossete pingete leeki selle väga kirju saarerahva hulgas ning hiljutised sündmused nõudsid tuhandeid elusid. 1999. aasta konfliktide ajal põletati maha või pommitati vähemalt nelja adventikirikut ning vähemalt 15 adventisti jätsid oma elu umbes 5 000 inimesega üksikul saartegrupil. Tuhanded on sunnitud oma kodudest põgenema.

Erilised abiprogramid on käivitatud Indoneesia stabiilsemates osades, kus tööl on suur potentsiaal. Selle kvartali kolmeteistkümnendal hingamispäeval kogutud vaheditega kavatakse Indoneesia kogudus ehitada neli meditsiinilist kliinikut ja 20 palvelat Lääne-Kalimantani provintsis Borneo saarel ning aidata varustada meditsiinilist kliinikut Manado linnas Sulawesi saarel Ida-Indoneesias.

Myanmar

Myanmar asub kitsal poolsaarel ning ta piirneb India, Hiina ja Taiga. Umbes 90 % selle riigi 49 miljonist elanikust on budistid ja peaaegu 75 % elanikkonnast elab maapiirkondades, püüdes end elatada ühes Kagu-Aasia vaeseimas riigis.

Kristlus ei ole Myanmaris eriti soositud. Kui 1988. aastal tuli võimule militaristlik valitsus, natsionaliseeriti kõik eraasutused, kaasaarvatud kõik kogudusekoolid. Ainus moodus, kuidas kogudus sai avada või omada kooli, oli nimetada see seminariks. Alates militaristliku korra kehtestamisest on kogudusel tulnud töötada rasketes ringimustes, kuid inimesed on nälgjas Jumala järele ning sajad pöörduvad kristlusesse, et leida oma elule mõtet.

Väga raske on üürida evangeelsete ürituste jaoks mingit avalikku ruumi, niisiis piirneb töö enamasti koguduse enda hoonetega. Kogudusel on plaanis rajada pealinna Yangoni oma krundile evangeelne keskus. See projekt toob avaliku evangeeliumitöö hästi ligipääsetavasse kohta, kus on kasutatavad maanteed ja ühiskondliku transpordi võimalus. Kavas on ehitada keskusesse ka väikseid saale, kus saab korraldada pidevaid kursusi tervislikust eluviisist. Keskusesse tuleb ka kirik.

Suhtega üks adventist 2 250 elaniku kohta on Myanmaris teha veel palju tööd ning ukSED pole kunagi rohkem avatud olnud kui praegu.

Edaspidised kolmeteistkümnenda hingamispäeva projektid

Neljanda kvartali jooksul on meie tähelepanu keskmes Aafrika-India ookeani divisjon. Projekt sisaldab Parema Elu Keskust Mayotte saarel Comoro saarestikus ning ühte sellist Seišellidel, India ookeanis; tütarlaste ühiselamut Gitwe adventikooli juures ja kahte kirikut Ruandas; ja veel evangeelset keskust Conakrys, Guinea pealinnas Lääne-Aafrikas.

2003. aasta esimesel kvartalil on tegemist Lõuna-Ameerika divisjoniga.

Jumal valgustab teed

Hla Win Tha

Pimedaimal ööl saatis Jumal sellele perekonnale valguse teed näitama.

Hla Win Tha elab Myanmaris. Ta pidas end kristlaseks, kuna tundis veidi Piiblit. Kui ta ühel päeval oma lapsi õuest tuppa kutsus, siis nad ei tulnud. Ta vaatas kohta, kus nad tavaliselt mängisid, aga neid polnud seal. Nii hakkas ta otsima ümbruskonnas ning leidis neid ühest majast koosolekult. Naine seisatas uksele kuulama ja avastas, et tema lapsed olid leidnud Vaheaja Piiblikooli koosoleku. Kergendatult astus ta sisse ja vaatas tagant.

Hla oli rõõmus, et tema lapsed olid vaimulikest asjadest huvitatud ning talle avaldasid sügavat muljet Piibli tõed, mida pastori abikaasa esitas. Ta lubas oma lastel käia kõigil ülejäänud koosolekutel. Tegelikult käis ta ise lastega kaasas. Kui Piiblikool lõppes, palus Hla pastoril temaga Piiblit uurida. Mõne kuu pärast palus ta ristimist.

Põgenedes elu eest

Hla elu polnud kerge. Tema mees oli vägivaldne, eriti siis, kui oli alkoholi tarbinud, samuti ei meeldinud talle naise huvi usu vastu. Naine elas temaga umbes aasta pärast ristimist, kuid siis läks vägivald nii hulluks, et ta pidi kodust lahkuma, muidu oleks mees ta tapnud. Ta võttis oma lapsed ja pages oma vanemate koju. Aga nad teadsid mehe viha ning kartsid, et ta tuleb ja võib nad kõik ära tappa.

Hla jättis oma vanemad lapsed vanemate juurde ja võttis kolm noorimat last endaga kaasa teise linna, kaugele oma abikaasast. Hla ei tundnud selles linnas kedagi, kuid ta palvetas, et Jumal aitaks tal leida elukoha. Ta kohtus ühe vana mehega, kel oli viljapuuaed. Aias oli väike onn, mis seisis tühjalt. Vana mees lubas Hlal ja tema lastel elada onnis, kui nad vastutasuks tema viljapuude järgi vaatavad.

Hoolimata sellest, et tema uus kodu oli kaugel sellest, kus elas tema mees, leidis Hla end pidevalt ümbrust jälgimas, ega mees tega jälita. Ta kartis, et kui mees ta leiab, siis ta tapab ta.

Hla leidis linnast adventistid ja hakkas regulaarselt kirikus käima. Varsti võis ta end jälle ohutult ja õnnelikult tunda. Väiksel perekonnal ei olnud midagi, kuid nende usk ja uued kristlastest sõbrad muutsid elu rõõmsamaks. Nad käisid väikeses kirikus igal võimalusel. Kuid nad olid hoolsad lahkuma alati õigeaegselt kirikust, et jõuda enne pimedat koju, sest nende väike onn asus valgustamata tänava ääres ning pimeduses võivad nähtamatud ohud varitseda.

Pime õhtu

Ühel hingamispäeva õhtul teatas pastor, et peale nooret koosolekut näitab ta evangeelset videot. Hla lapsed palusid, et võiksid jääda videot vaatama, ning ta oli nõus. Kuid video kestis kauem, kui Hla arvestanud oli, ning ajaks, kui nad pastori juurest lahkusid, oli väljas pime. Kuna perekonnal polnud plaanis nii kaua väljas olla, ei olnud neil kaasas ei taskulampe, tikke ega midagi, mis oleks nende koduteed valgustanud.

Tee koju oli rohkem jalgrada kui tee. See oli täis auke ja rattarööpaid, mis olid jäänud vihmahooajast, kõik see tegi kõndimise ohtlikuks. Rada ei valgustanud tänavavalgustus. Hoolikalt püüdis pere leida teed koju.

Üheksa-aastane Win kõndis just Hla ees, kandes oma väikest õde seljas. Kuid seitsmeaastane Lan kiirustas ees, nagu poisid sageli teevad. Äkitselt lasi Lan kuuldavale karje. Hla kuulis tema hüüet, kuid ei näinud teda. Ta ei teadnud, mis oli juhtunud.

“Kus sa oled?” hüüdis Hla.

“Ma kukkusin, ma olen augus!” halises Lan. Ettevaatlikult püüdis Hla jõuda nähtamatu nutuni ning lõpuks leidis ta oma poja. Poiss oli kukkunud madalasse auku, mille keegi raja kõrvale oli kaevanud ja seisis nüüd põlvini poris.

Issand, näita meile valgust

Hla aitas oma poja august välja ja püüdis teda lohutada. Kuid ta ei teadnud, kuidas nad ilma valguseta tervelt koju saavad. Neil polnud isegi tikke, et teed valgustada. “Palvetame,” ütles ta lastele. “Jeesus, meil on vaja Sinu abi. Palun, anna meile valgust, et me leiaksime tee koju. Täname Sind, Jeesus. Aamen.”

Hla seisis ja julgustas oma väikest peret kodu poole astuma. Kui nad esimese sammu astusid, säras äkki nende rajal valgus. Seda oli just nii palju, et nad võisid näha ees ootavaid ohte. Win ja Lan hakkasid rada pidi minema, Hla tihedalt kannul, kandes kõige väiksemat last.

Kui Hla kõndis, märkas ta, et valgus lõppes kohe tema taga. Kui ta edasi astus, liikus ka valgus edasi. Ta vaatas üles taevasse ja nägi säravat täppi, nagu oleks taevane valgus nende rada valgustanud.

Valgust oli piisavalt, et lapsed said liikuda üsna kiiresti ning siiski vältida auke ja muid pimedusse peidetud ohte. Mõne minutiga jõudis pere tervelt oma väiksesse koju.

Kui nad onni ukse juurde jõudsid, peatus ka valgus. Nad seisatasid, et pesta oma jalad ning ema pesi Lani üleni porist puhtaks. Siis astusid nad onni sisse ja ema süütas küünla nagu igal õhtul. Aga kui Win vaatas välja, kas valgus ikka paistab, siis seda polnud. Kõik oli niisama pime kui enne valguse ilmumist.

Valguse ime

“Ema,” ütles tüdruk sama erutatult kui valguse ilmudes, “valgus on kadunud!”

“Jah, kallis,” vastas Hla. “Jumal saatus meile valguse siis, kui meil seda vaja oli, kuid nüüd pole enam vaja. Valgus oli Tema ime meie jaoks!” Väike perekond kummardus põlvedele ja tänas Jumalat valguse saatmise ja kaitse eest kirikust koju tulles.

Peale seda õhtut, kui pere sattub raskustesse, meenutavad nad üksteisele valguse imet ning seda, et Jumal on alati nendega. Ta ei hülga neid kunagi. “Jumal valgustas sel õhtul meie koduteed,” ütleb Hla, “ning Ta valgustab meie teed alati ka kõige raskematel aegadel. Valguse ime aitas meil tunda, et me võime alati Jumalat usaldada.”

*Hla Win Tha müüb enda ja oma laste ülalpidamiseks aedvilju.
Ta elab 70 miili kaugusel Myanmari pealinnast Yangonist.*

Palvega kinnitatud

Mei Kyi Soe

Tüdruk ei teadnud, mida ta isa ette võtab, kuid ta pidi vanematele oma otsusest rääkima.

Kolmeteistkümne-aastane Mei Jee Soh istus pastakaga tühja paberi juures. Ta oli viimase kahe nädala jooksul seda kirja mitu korda alustanud, kuid iga kord, kui ta püüdis kirjutada, ei tulnud sõnad välja.

“Kallid ema ja isa,” alustas ta. Kiri oli tegelikult tema emale, sest ta teadis, et isa saab tema uudiste peale väga vihaseks. Kuid ta ei söandanud teda välja jätta, muidu läheb isa raevu. “Mul on teile uudiseid,” kirjutas ta. “Ma andsin oma südame Jeesusele ja sain ristitud.”

Nii, need sõnad olid paberil. Nüüd püüdis Mei selgitada, miks ta selle tähtsa otsuse tegi. Hoolikalt kirjeldas ta, kuidas Jumal armastab igaüht Oma lastest, kuidas Jeesus suri, et tema – ja ka nemad – saaksid igavese elu. Ta kirjutas ka Piibli tekste, et selgitada Jumala lunastusplaani paremini, kui ta ise oskas. Ta lõpetas kirja kinnitusega oma armastusest nende vastu ja kinnitas selle palvega, et kiri puudutaks tema vanemate südameid. Kiiresti pani ta kirja posti, enne kui ta ümber mõelda jõuaks.

Tee usuni

Mei mõtles, kuidas tema vanemad kirjale reageerivad. Isa saab vihaseks, selles oli ta kindel. Aga ema? Emal oli selle kirja sõnumit hädasti vaja. “*Palun, Jumal,*” palus ta vaikselt, “*luba emal aru saada. Aita tal igatseda Sind ja vabaneda kurjadest vaimudest, kes teda ja tema lähedasi hirmu all hoiavad.*”

Nii kaua, kui Mei mäletas, olid deemonid tema emale muret teinud ning hirmutanud Meid ja tema venda ja õde.

Kui Mei oli kuueaastane, said tema vanemad tööd kodust kaugel. Nad võtsid kaks nooremat last endaga kaasa, kuid Mei läks elama oma tädi ja onu juurde. Mei tädi oli adventist ja võttis ta igal hingamispäeval kirikusse kaasa. Meile meeldis kirikus käia ning talle ei meeldinud see üldse, kui ta vanemad tagasi tulid ja ta teise onu juurde elama saatsid. See onu ei olnud adventist ja tema kodukülas ei olnud adventkogudust. Mei oli kurb, kuid ta ei unustanud laule ja lugusid Jeesusest, keda ta oli armastama hakanud.

Kui Mei oli 12-aastane, lubasid vanemad tal jääda naaberkülla, kus ta sai adventkoolis käia. Nüüd käis Mei jälle kirikus, aga tal oli ka võimalus käia kristlikus koolis. Kooliaasta lõpu lähenedes palus Mei pastorilt ristimist.

Pärast ristimist kirjutas Mei kirja oma vanematele, et teatada oma otsusest järgida Kristust. Ta palvetas, et tema ema süda saaks liigutatud ning et ta läheks oma kodu lähedal asuvasse adventkirikusse, kus ta saaks rohkem Jumalast teada.

Rõõmsad uudised

Mõned nädalad hiljem teatati Meile, et tema jaoks on kiri kooli postkontoris. Mei kiirustas oma posti järele. Kiri oli tema emalt. Innukalt avas Mei kirja ja hakkas lugema. “Minu tütar, sinu kirja saades täitis minu südant rõõm ning ma olen rõõmus, et sina oled õnnelik usus Jumalasse. Ma hakkasin käima meie küla adventkirikus ning õpin Kristust rohkem tundma. Kuigi isale see ei meeldi, loodan ma, et varsti saan ma ristitud.” Mei surus kirja vastu rinda ja sosistas tänupalve Jumalale, kes oli teinud rohkem, kui ta paluda oli osanud.

Sel õhtul palus Mei jumalateenistusel teistel õpilastel oma ema eest palvetada. Mõne kuu pärast rõõmustas ta uue kirja üle oma emalt, kes ütles, et nüüd on ta ristitud.

Kuid asjad kodus ei olnud head. Isa oli väga vihane, et emast oli kristlane saanud. Tundus, et isa oleks parema meelega näinud, et ema on kurjast vaimust vaevatud! Ühel päeval purjus peaga oli ta lõhkunud kõik asjad kodus, isegi mööbli ning potid ja pannid. Siis suunas ta oma viha Meiemale ja ähvardas teda tappa. Mei ema põgenes kodust. Ta läks oma kodukülalt kaugele, lootes, et ta abikaasa teda sealt ei leia. Ta hoiatas ka Meid, et ta ei ütleks isale, kus ema on, muidu tapab ta ikkagi ta ära.

Kangekaelne isa

Mei ja tema sõbrad palvetasid päeval ja öösel tema ema ohutuse pärast. Mei võitles vihaste mõtetega, kui ta mõtles, kuidas isa oli ema kohelnud. Kuid ema soovitas tal isale andeks anda ja teda võimalusel külastada.

Isa jäi elama külasse, kus pere oli kogu Mei elu elanud. Mei näeb isa igal koolivaheajal. Isa ei kohtle teda halvast, kuid ta pole huvitatud tema usust. Mei on püüdnud teda endaga kirikusse kaasa kutsuda, kuid isa keeldub. “Sinu Jumal ei toida mind!” ütleb ta. “Mul on vaja enda toitmiseks rasket tööd teha. Ma ei taha sinu Jumalast kuulda!”

Hiljuti saatis Mei ema tema väikse õe Cho Cho Lay elama kooli juurde perekonda, et ka tema saaks kristlikus koolis käia. Õed on väga lähedased ning on rõõmsad, et võivad üksteist sageli näha. Mõnikord lubab õpetaja, kelle juures Cho Cho Lay elab, tal jääda Mei juurde ühiselamusse. Kaks tüdrukut poevad teineteise kaissu ning naeravad, räägivad ja palvetavad nagu parimad sõbrad.

“Ma olen kurb, et minu perekond ei saa rahu koos elada,” ütleb Mei. “Aga ma olen tänulik, et isegi muredes ei unusta Jumal Oma lapsi. Ta saatis mind siia kooli, kus ma saan õppida Teda järgima. Siis andis Ta mulle julgust rääkida oma perele, et minust sai kristlane. Nüüd käivad mu ema ja väike õde kirikus. Jumal tõi halvast olukorrast välja ka head.”

Meile meeldiks, kui tema kogudusest perekond üle terve maailma palvetaks tema pere pärast – tema ema pärast, kes võitleb üksi; tema isa pärast, kes ei ole oma elu veel Jumalale andnud; tema venna pärast, kes ikka veel otsib; ja tema väikese õe Cho Cho Lay pärast, kes armastab väga Jeesust. Palvetage, et see perekond saaks kord üheks Kristuses.

*Mei Kyi Soe on õpilane Ayeyarwady adventseminaris Myaungmyas Myanmaris.
[Myanmaris nimetatakse kõiki adventkooli seminarideks.]*

Saatana lõksust põgenemine

Suan Cin Pau

Kui ta mõtles moodustest, kuidas veenda kristlasi budismi järgima, tundis ta äkki, et kristlaste Jumal on õige Jumal.

Kuigi Misai kasvas üles nimekristlaste perekonnas, polnud ta Kristusele pühendunud. Tema vanem vend Nam Toon oli seevastu sügavalt usklik. Teismeliseeas oli Nam Toon saanud adventistiks. Nam Tooni otsus vihastas vanemaid, eriti siis, kui isa sai teada, et ta hingamispäeviti ei tööta. Isa püüdis karistuse kaudu Nam Tooni tööle sundida. Nam Toon oli tugev noor mees ja tema jõud oleks kergesti isast üle käinud. Aga Misai üllatuseks kannatas tema vend karistust ega saanud kunagi vihaseks ega püüdnud lööke vältida. Sellest ei saanud 12-aastane Misai aru.

Nam Tooni valmisolek kannatada oma usuliste tõekspidamiste eest avaldas Misaile sügavat muljt. Ta imestas, mis on selles uues kirikus nii erilist, et tema vend pigem kannatab peksmist kui annab alla. Kuidas suudab tema vanem vend kanda karistust sellise kannatlikkusega ja ilma kaebamata? Misai imestas, kuid ei teinud midagi küsimustele vastuste saamiseks; ta lihtsalt elas oma elu ega teinud sama viga, mis tema vend.

Sattudes budismi

Ühel päeval möödus Misai budistide kloostrist. Ta nägi sees noori poisse, mõned isegi nooremad kui tema. Nad sõid peale hommikupalvust ühist hommikusööki.

Myanmaris on budismil inimeste üle suur mõju. Noored poisid lähevad tihti budistide kloostrisse mõneks nädalaks või mõneks aastaks õppima. Sageli on see lihtsalt rituaal. Isegi täiskasvanud mehed lähevad vahel pere juurest kloostrisse tagasi, et õppida, palvetada ja otsida rahu oma ellu.

Mungad elavad ühist elu. Kõige nooremad mungad, tihti ainult 7- või 8- aastased, saadetakse välja endale ja vanematele munkadele süüa kerjama. Myanmaris elanikud tunnevad, et see on nende kohustus ja eesõigus jagada oma vähest toidust kerjavate munkadega. Nii tehes loodavad nad saada kirja heategu, et taaskehastumisel saada parema elu osaliseks kui praegu.

Elu kloostris tundus Misaile olevat nagu seiklus ning ta otsustas mõneks ajaks kloostrisse minna. Praegu ei ole see sugugi ebatavaline, sest peaaegu kõik noormehed Myanmaris elavad mõnda aega kloostris ning õpivad budismi vähemalt mõne nädala jooksul teismeliseeas. Ka Misai isa oli poisina kloostris olnud. Kui Misai vanematele oma otsusest teatas, ei olnud nad vastu. Misai läks kloostrisse elama. Päeval käis ta koolis ja õhtul õppis budismi.

Mungad olid vilunud õpetajad ja kuna Misai ei olnud kunagi tõeliselt oma elu Jeesusele Kristusele andnud, ei olnud tal relvastust, et budismi õpetustele vastu seista. Ta võttis vastu kõik, mida õpetati ning hakkas nägema kristlust kui rumalat usundit. Ta imestas, kuidas tema vanemad üldse kristlasteks olid saanud. Misai soovis veenda kõiki, kaasaarvatud oma vanemaid, et budism on õige religioon.

Kas Jumal on õige Jumal?

Ühel päeval rääkis ta ühe mungaga, kellega ta koos koolis käis, kuidas veenda kristlasi budismi järgima. Nende vestluse käigus küsis Misai klassikaaslane küsimuse, mida Misai enam oma peast välja ei saanud. “Kui pole olemas Loojat,” mõtiskles ta, “kuidas me siis olemas oleme?” Kui Misai oma sõbra küsimuse ja võimaliku vastuse üle mõtles, tulid talle meelde lood, mida ta oli pühapäevakoolis kuulnud – kuidas Jumal oli kuue päevaga maailma loonud. “Võib-olla on

kristlaste Jumal õige Jumal,” mõtles Misai. “*Ning kui Tema on õige Jumal, pean ma budismi jätma ja teenima Jeesust!*”

Tundes Jumala olemasolu reaalselt ja tugevalt, palvetas Misai oma esimese palve üle hulga aja. “Oo, Jumal, kui Sa tõesti olemas oled, palun, anna mulle märku. Kui budism ei ole õige usk, too mind kloostrist välja ja saada mind koju tagasi.”

Jumal vastas Misai palvele ja ta pöördus tagasi koju elama. Aga isegi siis, kui Jumal oli vastanud tema erilisele palvele juhtimise pärast, keeldus Misai tunnistamast Jumalat oma elu Issandaks. Üsna pea tundis ta tõmmet tagasi kloostrisse.

Misai läks tagasi oma budistidest õpetajate juurde. Aga peaaegu kohe jäi ta malaariasse. Haigus läks järjest halvemaks ning ta kartis, et võib surra. Ta tundis tugevat soovi pöörduda tagasi koju ja ta palus kedagi ennast sinna viia.

Mõne päeva pärast hakkas ta end paremini tundma. Siis kuulis Misai oma peas üht häält. “*Mine tagasi kloostrisse, kuhu sa kuulud,*” soovitas hää. Aga selles hääles tundis Misai ära saatana. Ta palvetas Jumala poole abi pärast. “Oh, Jumal, kui Sa tõesti olemas oled, näita mulle oma õiglust ning ava mu süda mõistma Sinu tahet.”

Vastatud palve

Jällegi vastas Jumal Misai palvele ja Misai lahkus kloostrist jäädavalt. Selleks ajaks oli ta juba rohkem valmis järgima Jumala juhtimist oma elus, aga kui kaks tema sõpra talle adventpiiblikooli minemisest rääkisid, Misai naeris. “Mida head annab piiblikoolis käimine?” küsis Misai. Tal polnud aimugi, et nende poiste kutse taga oli Jumal.

Jälle jäi Misai haigeiks. Kui ta oma voodis lamas, valgustas üks mõte tema mõistust. “*Kui ma nüüd suren, pole mul garantiid igavesele tulevikule. Ma pean andma oma elu praegu Jumalale ja pühendama end Temale, nii et kui ma elan, oleks minu elul mõte.*” Voodis lamades andis Misai oma elu tervenisti üle Jumalale. Ta tänas Jumalat nii paljude palvevastuste eest ning pühendas end Jumalale, ükskõik, mis töö Jumalal tema jaoks plaanis ka poleks.

Kui ta haigusest paranes, ei unustanud ta oma tõotust Jumalale. Talle tuli meelde sõprade kutse adventpiiblikooli ning ta otsustas kohe kooli minna, enne kui saatan teda muud moodi toimima kiusab.

Minnes usus välja

Misai lahkus kodust vähesese säästetud rahaga. Ta ei teadnud täpselt, mida Jumal talle tulevikus toob, kuid ta läks välja usaldades. Ta hakkas tasapisi mõistma armastust, mis oli tema vennal aidanud olla kannatlik, rahulik, võttes vanematelt vastu karistust Kristuse järgimise eest ning ka tema otsustas jääda ustavaks. Ta esitas sisseastumisavalduse ja võeti kooli vastu. Ta teab, et tema koolis käimine on järjekordne Jumala imeline tegutsemine tema elus.

Mõni kuu peale kooli astumist pühendas Misai oma elu täielikult Jumalale, kes oli teda nii mitmel korral saatana püünistest päästnud. Nüüd, seasemal, et unistada “eksitatud” kristlaste pööramisest budismi, soovib ta tutvustada budistidele Jeesust Kristust ning õpetada neile erilisi tõdesid, mida Jumal talle ilmutanud on.

*Suan Cin Pau on laekur Ülem-Myanmari misjonipõllul.
Misai jätkab oma õpinguid Adventeoloogia Instituudis Pyinoolwinis Myanmaris.*

Kodust välja aetud

Mang Khan Cing

“Miks sa oled selline mässaja?” nõudis isa. “Miks ei või sa rahul olla meie religiooniga?”

Hen Khan Suan kasvas üles kristlikus kodus Myanmaris põhjaosas. Hen on kolmas viiest pojast.

Poksimine on Myanmaris populaarne spordiala ning kui Hen oli noor poiss, tahtis ka tema poksida. Ta poksis oma mängukaaslastega ja tavaliselt ta võitis. Inimesed märkasid Heni talenti ning teda kutsuti sageli võistlustest osa võtma. Kuid poksimine hakkas Heni tervisele; keskkoolis oli ta sunnitud sellest loobuma.

Hen lõpetas riigikoolis üheksanda klassi ja tahtis oma haridusteed jätkata. Aga tema vanematel polnud võimalik saata teda teise linna kooli. Ja poksimine oli teinud ta liiga nõrgaks, et ise oma hariduse eest maksmiseks töötada. Tundus, et Heni lootused haridusele olid läbi.

Kuid Hen uskus Jumalasse. Ta teadis, et kui Jumala tahe tema jaoks on õpinguid jätkata, siis avab Jumal võimaluse. Hen hakkas palvetama. Ühel hommikul kohtus ta naabriga, kelle nimi oli härra Go. Nad jutlesid veidi aega ja peagi leidis Hen end härra Gole rääkimas oma lootusest edasi õppida.

Võimalus õppida

Härra Go tundis Heni. Ta teadis, et poiss oli korralik õpilane, kes usaldas Jumalt ja tegi koolis tublit tööd. Ta tegi Henile pakkumise. “Kui sa oled valmis õppima selles koolis, mis kuulub minu kogudusele,” ütles ta, “siis maksan mina sinu õppemaksu.”

Hen suutis vaevu oma kõrvu uskuda. Miks maksaks see mees, kes pole isegi nende sugulane, tema koolituskulud? “Ükskõik, miks,” mõtles Hen. “*See ongi Jumala vastus minu palvetele!*” Hen ütles härra Gole, et ta räägib sellest õhtul oma vanematega ja annab talle järgmisel päeval teda, kas vanemad on selle pakkumise poolt.

Innukalt kiirustas Hen koju ja selgitas härra Go pakkumist maksta tema koolikulud, kui ta läheb adventkooli. Vanemad olid nõus, et Hen peaks härra Go pakkumise vastu võtma. Nad olid rõõmsad, et nende poeg saab õpinguid jätkata, isegi kui see toimub teise koguduse koolis! “Kuid ole ettevaatlik sellega, mida nad sulle õpetavad,” hoiatas teda isa.

Valeõpetused?

Hen astus adventkooli ja sukeldus õpingutesse. Eriti meeldisid talle piiblitunnid, sest nad kaevusid sügavalt Pühakirja, midagi taolist polnud ta oma kirikus teinud. Kui ta kuulas loenguid ja uuris Piiblit, sai ta aru, et mitmed asjad, mida ta lapsena oli uskunud, polnud pärit Piiblist. Ta oli alati pühapäeviti kirikus käinud; kuid vastavalt Piiblile soovib Jumal, et Tema lapsed peaksid pühaks seitsmendat päeva, mitte pühapäeva. Ta oli üllatunud, teada saades, et Jumal oli tervise jaoks selged juhtnöörid andnud ning et Jumala järgija ei tohiks süüa ebapuhast toitu.

Hen soovis Jumala sõna kuulata ning kui ta neid ja teisi uusi tõdesid teada sai, võttis ta need vastu. Ta jagas innukalt õpitut ka oma perekonnaga. Ta oli kindel, et nad on rõõmuga nõus järgima Piiblit, kui nad aru saavad, mida Jumal neilt ootab.

Kui Hen koju läks ja hakkas õpitut oma perele rääkima, leidis ta, et nii tema vanemad kui vanaema ei olnud rõõmsad nende uute ja radikaalsete ideede üle. Nad keelasid tal neist rääkida. “Sulle on ajuloputust tehtud,” ütles isa. “Me peame püüdma sinu mõtted jälle selgeks saada. Ma

tahan, et sa oleksid mõnda aega meie pastoriga. Kuula teda ja arvesta sellega, et see, mis tema ütleb, on õige.” Austusest oma vanemate vastu oli Hen nõus.

“Näita mulle mu eksitust”

Igal õhtul koolivaheaja jooksul käis Hen pastori kodus koos õppimas. Tundide viis rääkis pastor temaga, püüdes tema “teoloogilisi eksitusi” välja juurida. “Jumal ei oota meilt enam hingamispäeva pidamist,” ütles pastor talle. Aga kui Hen palus pastoril näidata Piiblist kohta, kus Jumal inimesed sellest käsust vabastab, ei suutnud pastor leida ainsatki teksti. Siis luges Hen pastorile mitmeid salme hingamispäeva kohta, kuid pastor ei tahtnud kuulata.

Kui Hen küsis oma vanemate kiriku õpetuste kohta, mis olid Piibliga vastuolus, ei rahuldanud pastori vastused teda. “Näita mulle Piiblist, kus Jumal seda nii õpetab,” nõudis Hen. Aga pastor ei suutnud talle näidata.

Tihti kestsid Heni piibliuurimised pastoriga hilise ööni ning tal tuli jääda ööseks. Kuid mõnenädalaste tõsiste diskussioonide järel ei olnud pastor suutnud Heni meelt muuta. Lõpuks ütles pastor talle: “Ma olen püüdnud näidata sulle, kus sa eksid, aga sai ei taha põhjendust kuulata. Ära vaevu enam tulema, enne kui sa oled valmis vastu võtma seda, mida ma räägin.”

“Sa ei kuulu enam siia”

Hen tänas pastorit ja läks koju. Kui tema vanemad pastoriga vesteldes leidsid, et ta ei olnud suutnud Heni tema vigades veenda, said nad vihaseks ja ähvardasid oma poega. “Sa ei sobi enam siia majja,” ütlesid nad talle. “Sa oled mässaja. Kui sa tahad olla adventist, siis mine ela adventistidega koos.”

Hen oli noor ega tahtnud oma perest lahkuda. Aga ta tahtis olla ustav Jumalale. Ta läks kooli tagasi, kuid vaheaegadel külastas oma vanemaid ja püüdis neid veenda teda mitte hülgamma. Ta palus isalt andestust, et ta oli teise kogudusega ühinenud ja püüdis selgitada, et Jumal ootab, et Tema lapsed järgiksid Piibli, mitte inimeste õpetusi.

Kui Hen oli kodus, sundis ta isa teda sööma sama sööki ning töötama samadel päevadel kui ülejäänud peregi. Hen sai aru, et ta ei saa sellistel tingimustel oma vanematekoju jääda. Tal tuli lahkuda. Ta läks tagasi adventkooli, kus ta jätkab oma õpinguid.

Kodus olles oli Hen oma noorematele õdedele ja vendadele rääkinud, mida ta koolis oli õppinud. Ta oli kogunud naabrilapsed kokku kuulama piiblilugusid ja laule ning ühel koolivaheajal oli ta pidanud isegi kodukoosolekuid.

Hen mõistis, et talle meeldib teistele Jumalast rääkida ning ta usub, et Jumal kutsub teda saama pastoriks või evangelistiks. Palveta Heni pärast, kui ta oma õpinguid lõpetab. Palveta tema perekonna pärast, et seemned, mida Hen oma teel on külvanud, võiksid idaneda ja vilja kanda.

Mang Khan Cing on Ülem-Myanmari misjonpõllul naistetöö, lastetöö ja perekonnatöö osakona juhataja.

Hen Khan Suan õpib Põhja-Myanmaris Kalay adventseminari kümnendas klassis.

[Myanmari nimetatakse kõiki adventkoole seminarideks.]

Tule, õpeta meid!

Reinhold Kesaulya ja Noldy Sakul

Tagakiusamise eest põgenema sunnitult läksid usklikud elama asustamata saarele.

Irian Jaya on Indoneesia kõige idapoolsem provints. Looderannikul on sadu väikesi saari, kus inimesed elatuvad merest. Nad on lihtsad inimesed, kes on põlvkondade viisi järginud oma esivanemate traditsioone. Kuid hiljutised sündmused on nende inimeste südameid puudutanud, süüdates mõnedes usu, teistes tagakiusamise leegi.

Palju põlvkondi on Arefi saare elanikud järginud oma esivanemate õpetatud põhimõtteid. Nad usuvad tervisliku ja rahumeelse eluviisi põhimõtteid ning ootavad paradiisi. Kui aastaid tagasi saabusid misjonärid, võtsid inimesed nende õpetused vastu ja tänapäeval käivad kõik jumalateenistustel saarele tipitud kirikutes. Aga nad pole kunagi unustanud oma esiisade ettekuulutust, et ühel päeval tuleb heledanahaline mees valges paadis ja õpetab neile rohkem Jumala tõeteed. Mõned ütlesid, et see isik peaks olema Jeesus ise. Inimesed teadsid, et kui see mees tuleb, peavad nad tema õpetusi järgima.

Ta on tulnud!

Ühel päeval saabus Max Ammers, hollandlasest adventist koos oma naisega sellesse piirkonda otsima saart, kuhu rajada sukeldumiskuurort. Max leidis väikese asustamata saare, mis vastas tema vajadustele. Saar oli väike, rannad olid puhtad ning korallriffid pakkusid suurepärase sukeldumist. Abielupaar üüris saare ja palkas kahelt naabersaarelt töölisi, et ehitada lihtsaid puhkemaju oma külalistele. Kui mehed töötasid, rääkis Max Ammers töölistele oma usust. Ta oli üllatunud, kui avatud olid need inimesed evangeeliumile.

Üks kalur nimega Japheth sai Maxiga sõbraks. Japheth hakkas Maxiga Piiblit uurima ning võttis leitud tõed vastu. Japheth rääkis teistele Maxist. “Ta on tõesti jumalamees,” ütles ta. Teised tulid Maxiga kohtuma ja küsima rohkem tema usu kohta, mis õpetas ainult seda, mis Piiblis kirjas. Max rääkis oma usust kõigile, kes tulid.

Maxi usk – ja tema välimus – tuletasid inimestele meelde legendi valgest mehest, kes tuleb valge paadiga neid õpetama.

Sõnum levis: “Meie oodatud õpetaja on kohal! Ta on Wai saarel! Tal on valged juuksed ja ta sõidab isegi valge paadiga!” Inimesed kutsusid Maxi oma külladesse neid õpetama. Max võttis kutse vastu.

Kui Max kohale jõudis, oli ta šokeeritud sellest, et inimesed jooksid talle vastu ja kummardasid teda. “Ei, palun ärge kummardage mind!” palus Max. “Ma ei ole Jeesus Kristus! Aga ma *tunnen* Jeesust ning võin teile temast rääkida.” Max hakkas paljude külaelanikega Piiblit uurima. Varsti oli suur grupp valmis ristimiseks.

Pole oodatud

Uudised valgest mehest valge paadiga levisid ka naabersaartele. Kui kuuldused jõudsid provintsi pealinna, sai religiooniosakonna ülem vihaseks, kuuldes, et uus kogudus on piirkonnas tööd alustanud ilma tema loata. Ametnik läks saarele, et veenda inimesi tagasi pöörduma nende endisesse kogudusse. Kuid inimesed keeldusid. Ametnik andis neile kolm kuud meele muutmiseks.

Hiljem sõitsid mõned usklikud provintsi pealinna valitsuse ja kiriku ametnikega rääkima. Vaimulik ametnik kohtus nendega ja küsis, kas nad on valmis protestantlikku kirikusse tagasi pöörduma. Üks mees tõusis ja vastas: “Enne me sureme, kui loobume meile kallist usust.”

Ametnikud ei olnud oodanud sellist oma soovide tagasilükkamist. Nad ei saanud keelata adventiste uskumast nii, nagu nad tahtsid. Kuid kodukülas võeti adventistid vastu pilkamise ja mõnitamisega. Nad olid välja jäetud küla tegemistest ning nende lastel ei lubatud külas asuvas riigikoolis käia.

Adventimisjon saatis selle saare usklike õpetama oma õpetaja. Küla mehed ründasid teda ja peksid teda nii kaua, et ta oleks pidanud juba surnud olema. Kuid õpetaja ei surnud; tegelikult ei tundnud ta midagi. Äkki ründajad taganesid, kartes seda meest, kes nende hoopide all ei surnud.

Tagakiusamise eest põgenemine

Tagakiusamine jätkus ning lõpuks otsustasid usklikud, et nad peavad sellelt saarelt lahkuma ja otsima elamiseks teise saare. Südaööl asutasid nad end vaikselt oma paatidega teele, võttes kaasa ainult seda, mida kanda suutsid, ning sõudsid minema uut kodu otsima. Nad jätsid maha oma kodud, oma mööbli ja kogu oma varanduse, välja arvatud see osa, mille nad suutsid kaasa võtta. Nad leidsid elamiseks ühe asustamata saare.

Grupp asus koheselt tööle. Enne kui nad endile varjualuseid ehitama hakkasid, otsustasid nad ehitada hoone Jumala jaoks. Kolm kuud elasid inimesed džunglis või oma paatide all, samal ajal, kui nad langetasid puid ja sidusid neid kokku, et teha oma kirikule seinu, katust ja põrandat. Alles siis, kui kirik oli valmis, hakkas grupp puhastama maad oma aedade ja kodude jaoks.

Neil oli ainult see toit, mille nad kaasa olid võtnud, aga seda polnud piisavalt. Kuid Jumal muretses nende eest, saates nende saare juurde kalaparvi. Mõnikord hüppasid kalad sõna otseses mõttes veest välja kaldale. Usklikud olid rõõmsad, nähes, kuidas Jumal nende vajaduste eest hoolt kannab.

Ikka rohkem inimesi nende kodusaarelt ühinesid usklikega ning praeguseks elab saarel rohkem kui 240 usklikku. Kõik ei ole ristitud, aga kõik uurivad ustavalt Piiblit ja järgivad selle õpetusi.

“See on imeline koht elamiseks,” ütleb üks külaelanik. “Kui me laulame Jumalale kiitust, siis linnud laulavad meiega kaasa. Siin ei ole vargaid ning majad on kõigile tulemiseks ja minemiseks avatud.”

Usk levib

Lugu Arefi saare usklikest, kes jätsid oma usu nimel kõik, levis Loode-Irian Jaya saartel. Valitsus ja domineeriva religioosse rühmituse juhid avaldasid piirkonna raadios ja ajalehtedes hoiatusi, et adventistid õpetavad “valeõpetusi” ja “nõiuivad inimesed ära”.

Kuid selle asemel, et inimesi adventismist eemal hoida, äratasid meedia reportaažid veelgi rohkemates uudishimu. Mitmel teisel saarel paluti õpetajaid ning kahel saarel kordus Arefi saare lugu: usklike hakati taga kiusama ja aeti kodudest välja. Ka nemad leidsid asustamata saared ja läksid neile elama. Ja veel 17 küla mitmel saarel on palunud maailmamisjoni õpetajatel tulla neid õpetama.

Kui pastoritel on võimalik õpetada ja ristida, ristiti inimesi adventkirikusse. Praegu on kolmel “adventistide saarel” ristitud rohkem kui 450 inimest ning paljud on veel ootamas. Jumal kasutas iidset ettekuulutust ja pühendunud adventistist ärimeest, et alustada tööd Irian Jaya saartel. Ja ainult Jumal teab, kuidas see misjonijutustus lõpeb.

Palvetage uute usklike pärast, kes on jätnud oma pered maha, ning ametnike pärast, kes püüavad adventistide tööd Irian Jayas takistada.

*Reinhold Kesaulya on Ida-Indoneesia liidu esimees ja
Noldy Sakul on Ida-Indoneesia liidu sekretär Manados Sulawesi saarel.*

Võttes väljutse vastu

Maringan Lumbanraja

Ta oli hariduseta pastor, mina olin hea haridusega. Kuid ta kutsus mind üles teada saama Jumala tahet minu enda jaoks.

[Paluge see mina-vormis jutustus ühel meesterahval ette kanda.]

Mina olen Maringan. Kümme aastat olin ma Borneo saarel protestantliku kiriku pastor.

Laevaga sõites hakkasin ma rääkima ühe mehega, kes tutvustas end adventpastorina. Ülejäänud reisi jooksul rääkisime asjadest, mis olid meil ühised, kaasaarvatud meie vaimulikest kogemustest.

Ma olin kuulnud, et adventistid on kultus ning ma soovisin aidata sel mehel mõista, kus ta oma Piibli tõlgenduses eksinud on. Aga kui me rääkisime, sain ma aru, et kuigi see mees ei olnud nii hea haridusega kui mina, oli tal Piiblist väga sügav arusaamine. Ta oskas vastata sellistele küsimustele, millistele mina ei osanud. Ma olin innukas rohkem teada saama.

Ma küsitlesin teda tundide viisi. Siis esitas tema *mulle* küsimuse. “Kas Piiblis on kuskil selline tekst, mis näitab, et Jumal soovib, et Tema järelkäijad peavad hingamispäeva asemel pühapäeva? Kui selline tekst olemas on, tahan ma seda teada.” Ma palusin vaikselt Jumala juhtimist, siis palusin oma uuel sõbral oodata, kuni ma oma Piiblist otsin teksti, mille teadsin kindlalt seal olevat.

Me olime jõudnud sihtkohta ega saanud oma vestlust enam jätkata, kuid me andsime üksteisele aadressid ja lubasime ühendust pidada.

Otsimine

Kui ma koju jõudsin, hakkasin ma otsima Piiblist tekste, mis kinnitaksid kristlaste pühapäeva pidamist, aga peale kuu-ajalist Piibli uurimist ei olnud ma veel ühtegi leidnud. Siis tuli ühel päeval adventpastor külla. Ma ütlesin talle, et ma ei olnud Piiblist otsivat teksti leidnud, kuid ma olin kindel, et see oli seal. Ma palusin ajapikendust. Me vestlesime mõne minuti ja palvetasime koos, enne, kui tal tuli minna järgmisele kohtumisele. Pärast tema lahkumist otsisin veel pingsamalt. Ma küsisin isegi oma ülemuselt abi. Aga tema antud vastus rajanes traditsioonil, mitte Piibilil.

Kolm korda tuli adventpastor mulle külla. Me rääkisime hingamispäeva kõrval ka teistest asjadest ning mulle meeldisid meie vestlused. Kolmandal külaskäigul kutsus ta mind adventistide korraldatavale seminarile pealinna. Ma töötasin linnast päris kaugel, kuid ma tahtsin väga minna koosolekutele ja saada rohkem teada adventistide õpetustest. Nii võtsin ma oma perekonna endaga kaasa ja me käisime koos kahenädalasel seminaril.

Sel ajal õppisin ma rohkemast kui ainult hingamispäevast. Ma sain teada tervisekuulutuse, puhtad ja ebapuhtad toidud ning surnute seisukorra. Ma olin maadelnud hingamispäeva küsimusega neli kuud ja kui seminari läbiviija kutsus meid üles hingamispäeva ja teisi kuulutatud tõdesid vastu võtma, olin ma nõus. Ka minu naine jagas mu veendumust ja meid ristiti koos adventkogudusse.

Mida teha?

Kuid mul oli probleem. Ma olin ristitud adventist, kes jutlustas neljas protestantlikus koguduses. Ma arvasin, et minu kogudused pole veel valmis kuulma, et nende pastorist on saanud adventist, aga ma tahtsin neile õpetada, mida ma olin teada saanud. Kui ma koju tagasi pöördusin,

jutlustasin ma nagu tavaliselt, tutvustades vähehaaval hingamispäeva. Nädala sees külastasin ma oma koguduseliikmeid ja tutvustasin neile hingamispäevatõde, ühele perekonnale korraga.

Kolm kuud jätkasin ma jutlustamist oma kogudustes pühapäeviti. Siis kutsusin ma kõik neli kogudust kokku ühisele koosolekule, kus ma kavatsesin selgitada oma uusi veendumusi. Sel pühapäeval keset jutlust tõusis üks liikmetest ja küsis: “Oota veidi, pastor. Ma tahan sult küsida, kas sa oled adventpastor või meie pastor?”

Ma olingi oodanud, et keegi selle küsimuse esitab ning olin palvetanud Jumala juhtimise pärast. Nüüd ma vastasin: “Ma võtsin vastu Piibli tõed ja mind on ristitud seitsmenda päeva adventistide kogudusse.”

Nüüd teadsid kõik: nende pastorist oli saanud *bidat*, valeõpetuse järgija. “Sa rääkisid meile, et seitsmenda päeva adventistid õpetavad valesti, aga nüüd ütled sa, et usud nende õpetusi! Sa oled eksiteele viidud,” ütlesid nad.

Liige, kes oli küsimuse esitanud, nõudis, et ma lõpetaksin jutlustamise ja läheksin kirikust minema. “See on protestantlik kirik, mitte adventkirik!” ütles ta. Ma lõpetasin jutluse, astusin kantslist alla ja läksin aeglaselt mööda vahekäiku ukse poole. Üksteise järel, mõned siit, mõned sealt, libistasid teised end pinkidest välja ja järgnesid mulle kirikust välja. Nad said aru, mida ma olin neile püüdnud õpetada ja nad olid valmis tõe poolele astuma. 150-st liikmest, kes sel päeval koosolekul olid, järgnes mulle kirikust välja 45.

Need 45 kristlast hakkasid käima minuga koos ühe kristlase kodus.

Ma olin protestantide peakorterile teatanud, et minust sai adventist ning mõne päeva pärast sain ma kirja, kus paluti mul pastoraat vabastada. Ma olin seda kirja oodanud ja palunud Jumalal hoolitseda meie perekonna eest. Uued usklikud aitasid meil leida elukoha ja aitasid ka meie põhivajadusi rahuldada, kuni ma tööd otsisin.

Adventistide misjoniosakond pakkus mulle tööd Maailmamisjoni õpetajana. Ma vastasin, et mulle oleks nendega koos töötada suur au ja et 45 inimest minu endistest kogudustest valmistuvad ristimiseks. Nad olid meeldivalt üllatunud. Misjoniosakond aitas meil aja jooksul osta maad ja ehitada meie grupi jaoks väikese palvela.

Ma soovisin adventseminaris õppida, et oma teadmisi Piiblist süvendada, aga selleks ei olnud raha ja nii ma läksin usus. Kui ma õpingud lõpetasin, määrati mind tööle uude piirkonda, kus misjonitööd oli just alustatud. Maailmamisjoni õpetaja oli selles piirkonnas aasta aega töötanud ning seal oli 15 inimest, kes käisid koos jumalateenistustel. Kuigi meil ei ole siin veel kirikut, olen ma veendunud, et meie töö selles piirkonnas laieneb.

Kus on teie kirik?

Mul on eriline mure kutsuda teiste denominatsioonide pastoreid endaga Jumala Sõna uurima ja Jumala ülejäänute kogudusega liituma. Praegu uurivad minuga koos kaks protestantidest pastorit. Aga kui nad küsivad: “Kus on teie kirik?”, pean ma neile ütleva, et meil ei ole veel kirikut. Aga me loodame, et varsti on meil kirik, kus jumalateenistusi läbi viia, kirik, kuhu need pastorid saaksid tuua oma koguduseliikmeid meiega koos Jumala Sõna uurima. Kirikuhoone aitaks selle piirkonna inimesi veenda, et adventistid ei ole imelik kultus ega mingi ajutine rühmitus, kes on täna siin ja järgmisel kuul juba läinud.

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab ehitada 20 palvelat Lääne-Kalimantani. Üks neist kirikutest ehitatakse meie linna. Palun palvetage selle pärast, mida võiksite teie teha, et edendada Jumala tööd nende hulgas, kes ei ole veel seda imelist sõnumit kuulnud.

Maringan Lumbanraja on pastor Baliakaranganis Kalminatanis.

Pole aega pensionile jääda

Andreas Sandy

Vangla kongide sügavustes ühines see moslemi sõdur Issanda armeeaga.

Andreas Sandy on 70-aastane. Vanuses, mil enamus inimesi naudib pensionipõlve, otsustas Sandy alustada uue karjääriga. Nüüd on ta Maailmamisjoni pioneer, õpetaja Borneo saarel ühes Lääne-Kalimantani külas. Kui temalt küsida, miks ta valis sellise raske ameti sel ajal, kui ta oleks võinud puhata ja pensionipõlve nautida, siis ta naeratab. “Jumal on käskinud oma järelkäijatel minna kogu maailma evangeeliumi kuulutama. Ma pean Jumalale töötama kogu oma ülejäänud elu. Kuni mul on veel jõudu, kasutan ma seda Jumala töö heaks.”

Aga kuigi sõnad tulevad kergesti, ei ole töö kerge. Küla, kus Sandy töötab, sai alles hiljuti elektri ning praegu pole seal veel bussiliiklust. Sandyl tuleb kõndida 10 miili [17 km] oma kodust külla, kus ta Kristusest kuulutab. Ta käib kaks korda nädalas uurimas Piiblit nendega, kes on huvitatud.

Jumala kaitse

Sandy on näinud Jumala kätt oma elus, tema eest hoolitsemas, ning ta ei karda.

Kord, kui ta oli teel külasse, oli ta järsku märke ronides väga väsinud. Kui ta mäe otsa jõudis, hakkas äkki kõva vihm sadu. Ta ei näinud kohta, kuhu varjuda ning ta kartis, et saab vihma käes külma ja haigestub. Ta palvetas, paludes Jumalal vihm lõpetada. Sama äkki kui vihm oli alanud, see ka lõppes.

Teine kord paluti ta külastatavas kodus sööma. Kuid riis ei olnud täiesti pehmeks keedetud. Ta teadis, et see ärritaks tema magu ja nii ta keeldus söömast. Sel öösel ärkas ta kõhuvalu peale. Ta teadis, et valu põhjustas vana haavand, aga tal ei olnud ravimeid kaasas. Ta palvetas, et Jumal annaks tema kõhule puhkust ning varsti sai ta jälle magada. Järgmisel hommikul ärkas ta puhanult ja heatundeliselt. Oli hingamispäev ja tal oli kavas inimestele jutlustada. Peale jutlust asus ta oma pikale koduteele.

Tema vanad jalad valutavad tihti tundidepikkusest kõndimisest, aga tema mure inimeste pärast, kes ei tunne Kristuse armastust, on nii suur, et ta palub Jumalal teha oma jalad tugevaks, et ta saaks jätkata inimeste õpetamist.

Selles külas andis 36 inimest oma elu Kristusele ja ühines 2000. aastal adventkogudusega ja 2001. aasta keskel oli Sandy valmistanud rohkem kui 70 inimest ristimiseks. Kuid usklikel ei ole kirikut. Nad käivad koos ühiskondlikus hoones. Küla annetas maad ja usklikud on maa uue ehitise jaoks ette valmistanud. Nad töötavad ja säästavad nii palju, kui suudavad, kuid ikkagi pole neil raha ehituse alustamiseks.

Moslemist sõdur vangis

Sandy pole alati kristlane olnud. Noore mehena oli ta moslem ning sõjaväes leitnant. Poliitiliste rahutuste ajal Sandy baasis ta arreteeriti ja ta oli 12 aastat vangis. Vangistuse ajal kohtas ta adventpastorit, kes tuli vanglasse jutlustama. Kui ta kuulis sõnumit Jumala armastusest, mis on ilmutatud Tema Poja, Jeesuse Kristuse kaudu, võttis Sandy Jeesuse vastu oma Issandaks ja Päästjaks. Veel 26 vangi said kristlasteks ning moodustasid piibliuurimisgruppi vanglas. Kui neil jäi kasvõi üks päev Piibli uurimist või üks hingamispäevakooli tund vahele, tundsid vangid endid tühjalt. Peale pöördumist jäi Sandy veel kolmeks aastaks vangi. Kui ta vabanes, tuli ta sõjaväest ära ning temast sai kirjanduseevangelist. Ta püüdis usust rääkida oma moslemist naisele, ühe kuninga

tütrelle, kuid naine keeldus kristlusest pöördumast. Kannatlikult õpetas Sandy talle kõike, mida teadis ning elas Jumala armastusest täidetud elu ja lõpuks võttis naine vastu Jumala armastuse ja Jeesuse ohvri tema eest ning oli nõus ristimisele tulema. Aga oma positsiooni tõttu – moslemist kuninga tütrena – palus ta, et teda ristitakse väljaspool tema perekonna võimupiirkonda. Ta suri, enne kui sai ristitud. Praegu kannab Sandy oma koormat üksinda.

Suured muutused

Sandy töö on toonud paljude külaelanike ellu suured muutused. Üks mees ütles talle: “Enne kui sina tulid, peksin ma oma naist. Nüüd on meil rahu kodus ja Kristus on minu südames. Ma olen õnnelik.”

Üks teine pöördunud on A Rang, kes oli kunagi selles külas protestantlik pastor. Ta pöördus kristlusesse animistlikust keskkonnast aastaid tagasi. Kuigi tema isa on ikka veel küla animistide hulgas vaimseks juhiks, on A Rang pastoriks olemise ajal palju inimesi oma kogudusse ristinud. 1993. aastal sattus tema perekond õnnetusse, kus hukkus üks pereliikmetest. A Rang hakkas oma elus tühjust tundma ning lõpuks loobus pastoriametist, tundes, et tal pole inimestele midagi pakkuda.

Kui Sandy tahtis külas evangeelseid koosolekuid korraldada, tõi ta adventpastori A Rangiga kohtuma ja küsima tema kirikut koosolekute pidamiseks. A Rang mitte ainult ei avanud oma kirikut adventistidele, vaid käis ka ise koosolekutel. Peale nädalast adventpastori ja oma endiste uskumuste võrdlemist jõudis ta veendumusele, et adventistid õpetavad tõde, suuremat tõde, kui ta siiani oli tundnud. Ta palus piibliuurimist ja oli sellest külast esimeste inimeste hulgas, kes ristiti. Ka kolmeteist tema endise koguduse liiget on ristitud.

Aga A Rangi naine ei olnud rahul sellega, et tema mees usku vahetab. Ta keeldus Piiblit uurimast ja temaga kirikusse minemast. Siiski, peale kuude pikkust palvetamist ja kanntlikku õpetamist hakkas A Rangi naise süda pehmenema ning ta tuli kirikusse kaasa. Varsti saab ta ristitud. A Rang rõõmustab, et terve tema perekond, kaasaarvatud kuus last, on jälle ühises usus, seekord adventkoguduses.

Kui A Rang alguses hingamispäevast kuulis, hakkas ta sellest ka teistele rääkima. Paljud külaelanikud palusid tal tulla ja hingamispäevast rääkida, aga uus protestantliku kiriku pastor hoiatas A Rangi, et ta ei räägiks oma kogudusele hingamispäevast ega teistest adventpõhimõtetest.

A Rang pöördus tagasi oma ameti juurde, seekord maailmamisjoni pioneerina oma koduküla läheduses. Tema töö tulemusena on juba mitu inimest ristitud.

Mis puutub Sandysse, siis tema teeb jätkuvalt oma 20-miiliseid reise külla, kus ta õpetab ja hooldab inimeste eest. Ta ootab aega, mil koguduseliikmed on piisavalt tugevad ega vaja enam teda. Siis, kui see on Jumala tahtmine, leiab ta järgmise küla, mis vajab päästmisekuulutust ja hakkab seal tööle. Sandy teab, et tööpõllust ei tule puudust, kuni ta jalad ja jõud lubavad.

Andreas Sandy jätkab oma tööd maailmamisjoni õpetajana Lääne-Kalimantanis Borneo saarel.

Peakütt

Daniel Batuah

Noor dajakk, kes oli kord peakütt, on nüüd sõdur Kristuse armees.

Kannibalism ei ole kadunud. Vaenlaste tapmine – ja ära söömine – tõstab mõnigi kord oma jäledat pead, isegi tänapäeval, isegi rahumeelsetena tunduvate inimeste keskel. Selline asi juhtus hiljuti Borneo saare lääneosas.

Daniel kuulub Borneo saare põhilisse etnilisse gruppi – ta on dajakk. Daniel ristiti imikuna ning isegi täiskasvanuna töötas ta oma kiriku peakorteri heaks. Aga kristlus polnud teda muutnud. Tihti kulutas ta oma raha alkoholile, mis pahandas tema naist. Ühel päeval peale joomingut, kui Daniel koju tuli, hakkas ta oma naisega tülitsema. Ta võttis Piibli ning esitas väljakutse nii Jumalale kui oma naisele, öeldes: “Kui see Piibel on tõesti Jumala Sõna, siis näidaku Jumal mulle õiget teed ja ma käin sellel.”

Vana sõber

Mõne päeva pärast kohtas Daniel oma vana sõpra Jakit. Kaks meest olid kunagi olnud ühe jõugu liikmed, aga Daniel märkas, et Jaki oli muutunud. Ühel päeval tuli Jaki Danielile külla. Kui Daniel pakkus talle veini, Jaki keeldus ja palus seeasemel vett.

“Mis sulle sisse läinud on?” küsis Daniel. Jaki seletas, et ta võttis vastu Jeesuse oma isiklikuks Päästjaks. Külaskäigu ajal esitas Jaki Danielile väljakutse. “Kui sa tahad tõesti Jumalat järgida, siis tule minuga adventkirikusse.” Daniel oli Jaki sõnade üle jahmatanud, sest need peegeldasid Danieli enda ütlemise Jumalale mõned päevad tagasi.

Daniel hakkas Jakiga kirikus käima. Seejärel kutsus ta ka oma naist kaasa, kuid naine polnud huvitatud. Ta oli kuulnud, et adventistid ei söö sealihaga tee veel paljusid asju, mida talle meeldib teha. “Mina jään oma kirikusse,” ütles naine talle.

Mõni nädal hiljem kutsus Daniel jälle naist kirikusse kaasa ja jällegi naine keeldus. Siis ütles Daniel talle: “Kui sa ei taha minuga kirikusse tulla, siis lahutame. Mina võtan kaks last ja sina kaks.” Ehmunud sellisest mõttest, oli naine nõus temaga kirikusse tulema.

Sõda

Mõned kuud hiljem puhkes sõda dajakkide ja maduriiside – teise piirkonnas elavad hõimu – vahel. Hõimude vahel oli aeg-ajalt võitlemist ning oli sõlmitud mitmeid lepinguid, aga maduriisid rikkusid tihti lepingu tingimusi ja võitlused algasid uuesti.

Daniel ei vihanud maduriise. Tegelikult oli ta sõja puhkedes varjanud mõningaid maduriise oma kodus, et neid ei tapetaks. Aga ühel päeval sai ta teada, et tema onu on tapetud hõimudevahelise sõja käigus. Daniel läks vihast hulluks. “Miks ma neid inimesi oma kodus varjan, kui nemad on mu onu tapnud?” kärkis ta. Seega saatis ta minema need inimesed, keda ta oli enda kodus hoidnud ja ühines dajakkidega, kes valmistusid maduriisidega võitlema.

Võitluseks oli kokku tulnud tuhandeid dajakke. Aga enne, kui sõdalased lahingusse läksid, külastasid nad esivanemate vaimude maja, et küsida esivanematelt nõu. Kas nad peaksid sõtta minema? Mehed ootasid vaimude vastust ja lõpuks see tuli: “Minge sõtta. Teil läheb hästi.”

Sellise kinnitusega varustatult kogunesid Daniel ja teised sõjamehed vaenlast ründama. “Me läheme! Me võitleme! Me võidame!” karjusid nad. Oma primitiivsete nugade ja puukilpidega astusid mehed vaenlaste vastu.

Paljud maduriisid elasid dajakkidega samades külates. Kui dajakid sõdima hakkasid, alustasid nad oma naabritest, tappes mehi, naisi, lapsi.

Dajaki sõjamehed ei söönud kolme sõjanädala ajal mingit toitu. Vaimude mõju all olles elasid nad oma vaenlaste laipadest. Daniel püüdis oma sõjasaaki ka koju perele tuua, aga naine keeldus teda nende “trofeedega” sisse laskmast. Ta oli väga muutunud, ta polnud enam armastav mees, keda naine oli tundnud, kes oli varjanud inimesi oma kodus nende päästmiseks. Naine kartis, et sama vaim, mis mõjutab teda võõraid tapma, võib pöörata mehe ka tema ja laste vastu. Ta kogus lapsed kokku ja palvetas, et Jumal vabastaks tema mehe kurjadest vaimudest, kes mõjutavad tema keha ja vaimu ning tooks jälle nende koju rahu.

Südame muutus

Kui võitlused lõppesid, pöördus Daniel tagasi koju uhkena oma vapruse ja edu üle sõjas. Kuid selle asemel, et tunda rahuldust oma tegudest, oli Daniel päeval rahutu ega saanud öösel magada. Tema naine märkas, et ta silmad olid tihti klaasistunud. Naine tundis selle pilgu ära; tema mees oli ikka veel demoni võimuses.

Nädalad möödusid ja Daniel tundis, et temaga on midagi valesti. Tundus, et mitte miski ei edene tema kätes. Tema istutatud riispõld ei kasvanud. Ta tundis, et ta on Jumala poolt neetud ega tahtnud enam koos naisega kirikusse minna. Kuid naine julgustas teda koos lastega minema. “See, mida sa tegid, on suur patt,” ütles naine talle. “Aga kui sa enam kirikus ei käi, on sinu patt veelgi suurem.”

Daniel läks jälle kirikusse, kuid tema pattude koorem rõhus teda alla. Tal ei olnud rahu ei südames ega kodus. Päeval ja öösel maadles ta süütundega. Ta palus Jumalalt andestust, aga ta polnud kindel, kas Jumal kunagi saab andestada seda, mis ta teinud on. Ta tundis, et on liiga suur patune. “Taevas ei ole enam minu jaoks,” ütles ta.

Kolm aastat palus Daniel andestust. Pastor sai teada tema vaimulikust võitlusest ja külastas teda. Ta kuulas Danieli ülestunnistust ja ütles siis: “Sa oled patustanud ning sa pead tunnistama oma patud kogudusele ja Jumalale.”

“Pastor,” vastas Daniel, “ma olen Jumalalt palju kordi andeks palunud. Aga koorem minu südamel muutb järjest raskemaks. Aga ma tunnistan veel, sest ma tahan olla kindel, et ma saan andeks.” Daniel tunnistas oma patud kogudusele ja isikutele, kellele ta oli paha teinud. Ta palus neilt, kellele ta oli haiget teinud, andestust. Siis palus ta pastorilt ristimist.

Aega tasa tehes

Daniel oli sügavalt kurb, kui ta mõistis, et oli lasknud saatanal oma elu kontrollida. Ta otsustas heastada aja, mille oli raisanud. Ta soovib tuua elu sinna, kuhu ta kunagi tõi surma. Mõnikord soovib ta, et võiks töötada nende inimeste keskel, keda ta taga kiusas, kuid mitte ükski tema endistest vaenlastest ei ole jäänud tema kodukülla. Aga kui Issand peaks kutsuma teda tööle maduriiside sekka, läheb ta meelsasti.

Daniel töötab nüüd uues piirkonnas, püüdes rajada kogudust dajakkide hulka. Esimese kuue kuu jooksul said seitse inimest ristitud ning veel 20 valmistub ristimiseks.

***Daniel Batuah** elab ja töötab Jumala heaks Pontianaki lähedal külas
Kalimantanis, Borneo läänerannikul.*

Tagakiusamine rajab uue küla

Hartje Sandil

Külajuhid, kes olid adventiste ähvardanud, palusid hiljem nende andestust ja abi. Mis põhjustas sellise südamemuutuse?

Kenna võttis kulunud raamatu ja lehitses seda. Ta oli seda raamatut mitmeid kordi lugenud, aga ikkagi olid siin käsitletavatest teemadest osad jäänud segaseks. “Kust ma leiaksin vastused?” palvetas ta vaikselt.

Kenna ja tema perekond elas Maliukus, külas, mis asus Kesk-Sulawesi mägedes. Noormees ja tema perekond olid peaaegu kogu elu käinud oma küla protestantlikus kirikus ning seal oli ta õppinud usaldama elavat Jumalat. Aga mõned asjad, mida kirik õpetas, et olnud kooskõlas sellega, mida ta Piiblist luges ja isegi kaks korda kuus külaskäigul käiv pastor ei osanud seletada, miks kirik järgib traditsioone, mida Piibel ei õpeta.

Ühel päeval oli Kenna saanud raamatu, mida ta praegu käes hoidis. Keegi ei mäletanud, kuidas nad selle saanud olid, aga selle pealkiri – “Unustatud päev” – äratas huvi. Ta oli seda lugenud ja hoolikalt raamatus toodud piiblitekste kontrollinud, et olla kindel, et autor räägib tõtt ega juhi teda eksiteele. Kui ta raamatu lugemise lõpetas, oli ta veendunud, et see “unustatud päev”, hingamispäev, oli tõesti Jumala püha päev. Aga miks tema kirik peb pühapäeva? Ikka ja jälle palus ta Jumalat näidata talle teed Tema järgimiseks.

Nägemused

Siis nägi Kenna unenäo, õigemini kaks, milledes talle öeldi: “Kui sa saad teada tõe, ära tee oma südant kõvaks.” Isa rääkis tervele perele oma unenägudest ja hakkas hoolsamalt Piiblit uurima, et teada saada, milline on Jumala tahe.

Mõned kuud hiljem nägi isa unenäo. Seekord kuulis ta teksti Piiblist: “Täna, kui te kuulete Tema häält, ärge paadutage oma südameid” (He.3,15).

Kenna ei teadnud täpselt, mida unenägu tähendas, aga ta tundis, et sel oli midagi tegemist hingamispäeva pidamisega. Isa luges väikese raamatu uuesti läbi, aga ta ei teadnud ikka, kuidas hingamispäeva pidada. Siis kuulis ta, et üks mees külas oli kunagi hingamispäevast rääkinud. Kenna leidis mehe ja küsis temalt, mida tähendab hingamispäeva “pidama”. Mees püüdis Kennale selgitada, mida tähendab hingamispäeva pidamine ning perekond jätkas palvetamist tarkuse pärast, et nad oskaksid teenida Jumalat nii nagu Talle meeldib.

Külaline

Ühel päeval tuli Maliukusse külaline. Ta ütles, et tuleb lähimast linnast, mis oli kahe päeva teekond mööda kitsast, rasket mägirada. Külaline tutvustas end adventpastorina ning soovis külaelanikke külastada. Ta juhatati Kenna koju.

Kenna tervitas külalist ja palus tal sisse astuda. Kui ta sai teada, et mees oli hingamispäevapidaja, erutus ta ja hakkas esitama küsimusi, mis nii kaua tema südant olid vaevanud. “Palun jää siia ja õpeta meile rohkem Piiblist,” palus Kenna. Neli tundi uuris pastor Kenna ja tema perekonnaga Piiblit. Kui ta selgitas hingamispäeva, tundus kõik klappivat.

Pastor jäi külla nädalaks, külastades inimesi ja uurides huvitatutega Piiblit. Kui ta koju tagasi pöördus, läksid mitmed külaelanikud, kaasaarvatud Kenna, temaga kaasa, et jätkata piibliuurimist.

Te ei ole oodatud

Ühel päeval koputati adventpastori uksele ning avades leidis ta sealt Maliuku protestantliku kiriku pastori. “Teist ei ole eriti tark uuesti Maliukut külastada,” ütles ta adventpastorile. “Kui te seda teete, võib teie elu olla ohus.”

Adventpastor rääkis külaelanikele sellest külaskäigust ja koos nad palvetasid, et Jumal pehmendaks selle mehe südant nende suhtes, kes soovisid järgida Jumala juhtimist. Nad palvetasid ka nende külla jäänud perekondade pärast, kes tahtsid rohkem adventusust teada saada.

Kuu aja pärast läks adventpastor tagasi Maliukusse, et külastada huvitatuid perekondi. Ta ei teadnud, millise vastuvõtu osaliseks ta saab. Kas teda tervitatakse või rünnatakse või isegi tapetakse?

Oma üllatuseks leidis ta veel rohkem külaelanikke Piibli uurimisest huvitatud olevat. Hiljem sai pastor teada, mis oli põhjustanud sellise südamemuutuse.

Ühes vaimulikest asjadest huvitatud perekonnas oli tütar, kes oli juba kuus kuud haige olnud. Miski ei tundunud tüdrukut aitavat, aga pastor palvetas tema pärast ja julgustas vanemaid Jumalt usaldama. Pärast tema külast lahkumist rääkis perekond Jumalale, et kui Ta nende tütre terveks teeb, saavad neist adventistid. Tüdruk saigi terveks ning uudised imest levisid kogu külas. Külaelanike südamed sai liigutatud. Üks neist, kes palus piibliuurimist, oli protestandist pastor, kes oli adventpastorit ähvardanud.

Kaanan

Isegi pärast imelist tervenemist öeldi vastsetele adventistidele, et nad ei saa Maliukusse jääda. Usklikud hakkasid kolme miili (5 km) kaugusele uue küla jaoks maad ette valmistama. Nad nimetasid oma uue küla Kaananiks.

Neil tuli langetada puid ja põletada rämps, et valmistada maad oma majade ja riisipõldude jaoks. Kaanani küla elanikud palvetasid, et Jumal hoiaks vihma eemal, kuniks nad džunglit koristavad. Jumal vastas nende palvetele ning vihma ei sadanud seni, kuni külaelanikud olid riisi ära istutanud. Aga Maliukus sadas, see segas inimestel maa harimist ja riisi istutamist. Samad vihmad, mis õnnistasid Kaanani riisipõlde ja tagasid rikkaliku saagi, takistasid Maliuku elanikel oma vilja istutada.

Ühel päeval tuli Maliuku küla pealik koos külavanemate ja protestantliku pastoriga Kaanani külla. Maliuku juhid vabandasid oma endiste naabrite ees, et nad olid neid ähvardanud. Nad palusid adventistidel palvetada, et Jumal lõpetaks vihma, et nad saaksid maad harida ja riisi istutada. Adventistid olid nõus oma sõprade eest palvetama.

Maliuku juhid märkasid Kaanani köögiviljaaegu ja küsisid nende kohta. Kaanani pastor selgitas, et ta õpetas inimesi kasvatama selliseid taimi, mis tahavad teistsugust pinnast kui riis. Ta seletas, et köögiviljad ja puuviljad on inimestele paremaks toiduks ning neid saab ka lississetuleku tarvis müüa. Siis pakkus ta endistele tagakiusajatele mõningaid seemneid, lootes, et kui köögiviljaseemned idanevad, idanevad ka evangeeliumi tõdede seemned.

Kuulutust levitades

Kaanani küla adventistid külastavad evangeeliumikuulutusega teisi külasid. Nad leiavad inimesi, kes on avatud nende sõnumile. Seni on nad alustanud nelja hingamispäevakooliga ümberkaudsetes külates.

Elu Sulawesi mägedes ei ole kerge, aga koos Jumalaga sammuvad usklikud edasi. Palvetage, et Kaanani usklikud jätkaksid Jeesuse valguse paistmist. Palvetage, et need, kes näevad Jumala tööd nende usklike elus, võtaksid vastu tõed, mida nad õpetavad.

*Hartje Sandil on pastor, kes esimest korda Maliukus käis.
Praegu tööab ta Makassaris Sulawesi saarel.
Kenna ja tema perekond elavad Kesk-Sulawesis Indoneesias.*

Töö, mida ta armastab

Ferdinand Wisang

Ta läks aastaid tagasi pensionile, aga mitte puhkama, vaid isegi kõvemini töötama.

Ferdinand Wisang on pensionil medtöötaja, kuid ta kasutab oma meditsiinilisi teadmisi uues töös – evangelismis. See on töö, mida ta armastab.

Kirglik hingedevoitja

Kui vend Ferdinand töötas meditsiinilises kliinikus Bandar Lampungis Sumatra saarel, oli ta tihti 16 tundi päevas ja kuus päeva nädalas tööl ning tegeles päevas kuni 400 patsiendiga. Hingamispäeviti külastas ta oma patsiente ja kuulutas neile evangeeliumi. Kuna vend Ferdinand on väga mures oma patsientide nii vaimse kui füüsilise tervise pärast, on tema kaasabil rajatud Lõuna-Sumatral 70 kogudust, milledest paljud on siiani aktiivsed ja kasvavad.

Pensionileminek ei ole Ferdinandil hoogu maha võtnud. Alles hiljuti reisis ta mitu tundi väiksesse migrantide külla, et rääkida oma patsiendiga. Niinimetatud migrantide küldes elavad valitsuse poolt ülerahvastatud aladelt ümberasustatud Indoneesia elanikud. Umbes kuuskümmend protsenti selle küla elanikest on moslemid ja 40 protsenti on erinevatesse denominatsioonidesse kuuluvad kristlased. Ferdinand tegi selle kogukonna inimestega tutvust, kaasaarvatud protestantliku pastoriga, kes kutsus teda oma kirikusse jutlustama.

Vend Ferdinand leidis valmis kuulajaskonna küla vaeste migrantide seas. Ta rahuldab nende meditsiinilised vajadused ja toitib nende vaimulikku nälga ning inimesed võtsid ta hästi vastu. Sest nad näevad Ferdinandis sõpra, kes on neist huvitatud, nad usuvad, et ta õpetab tõde. Kui vend Ferdinand tahtis pidada tervishoiuloenguid ja evangeelseid koosolekuid, avas sama protestandist pastor talle oma kiriku. Igal õhtul tuli loengutele üle 200 inimese. Vend Ferdinand loodab, et varsti on selles külas uusi usklikke.

Kui evangeelsed koosolekud lõpevad, läheb Ferdinand tagasi oma koju Bandar Lampungis ning jätkab kuulustustööd kliinikus. Kuid igal nädalal, umbes aasta jooksul, käib ta selles migrantide külas vastpöördunute eest hoolitsemas. Kui usklike grupp hästi edeneb, määratakse uue koguduse eest hoolt kandma pastor. Ja kui grupp piisavalt suureks kasvab, et vajab oma kirikut, aitab Ferdinand neil selle osta või ehitada.

Et aidata vastpöördunutel mõista, et nad on osa suurest kogudusepererkonnast, organiseerib Ferdinand iga kolme kuu tagant piirkonnakoosolekuid. Nii paljude teiste usklike nägemine julgustab uusi liikmeid. Paljud leiavad teistest kogudustest endale õpetajaid ning sõlmivad sõpruse- ja ususidemeid, mis aja jooksul tugevnevad.

Vastasseis

Juhuslikult kohtus vend Ferdinand külajuhtidega, kes olid tema evangeliseerimispuüete vastu. “Miks sa püüad moslemitest kristlasi teha?” küsis talt üks piirkonna ametnik. Vastuseks näitas Ferdinand neile Jumala suurt ülesannet nii koraanis kui Piiblis. “Mul ei ole Jumala töö tegemiseks inimeste luba vaja,” ütleb Ferdinand vaikselt, kuid autoriteetselt. “Kui nad tahavad mind peatada, peavad nad mind maha laskma.”

Kui ühes külas selline vastasseis tekkis, soovitas piirkonnajuht tal õpetada inimesi pigem oma kodus kui külas. Vend Ferdinand üüris transpordivahedi, et tuua inimesi tunni aja kaugusele oma koju õppima. Kuue kuuga on rohkem kui 30 inimest ristitud. Nad ei ole saanud sellesse

moslemikülla kirikut ehitada, sest piirkonnajuht ei luba seda. Nii käivad nad jätkuvalt koos majas, mille vend Ferdinand oma kuludega remontis. Nüüdseks on see kirik olnud seal juba kuus aastat.

Kui vend Ferdinand 1966. aastal Lõuna-Sumatra misjonipõllule Bandar Lampungi jutlustama kutsuti, oli seal neli adventkogudust. Vend Ferdinand on rajanud enamuse ülejäänud kogudusi ja peale selle veel palju hingamispäevakooale.

Ta jätkab oma rajatud koguduste külastamist, aga neid on nii palju, et tal võtab ringi tegemine vähemalt neli kuud – kui ta suudab igal nädalal käia kahes või rohkemas koguduses.

Tööd jätkates

Johannes Suparlan oli esimest korda vend Ferdinandist kuuldes protestantliku kiriku pastor. Supralan külastas Ferdinandi ning nad hakkasid koos Piiblit uurima. Kuigi pastor Suparlani jaoks oli raske adventkuulutust vastu võtta, jagas ta õpitut oma nelja pastorist sõbraga. Need pastorid võtsid sõnumi vastu ja kutsusid vend Ferdinandi nendega koos Piiblit uurima. Lõpuks võttis ka pastor Suparlan kuulutuse vastu ja otsustas pidada evangeelsed koosolekud oma kiriku liikmete jaoks. Kolm protestantlikku kogudust ühinesid selle evangeelse seeria tarvis. Koosolekute käigus võtsid neli protestandipastorit ja enamuse Suparlani koguduse liikmetest õpitud Piibli tõesid vastu ning palusid ristimist. Enam-vähem kõik pastor Suparlani koguduse liikmetest – umbes 65 – ühinesid adventkogudusega.

Pastor Suparlan õppis kaks aastat adventseminaris ja teenib nüüd pastorina üht umbes 25-liikmelist adventkogudust. Ta külastab ka teisi piirkonna kogudusi, korraldades jumalateenistusi ja võites nende sõprust. Siis pakub ta neile võimalust õppida tundma adventuskumusi. Evangeelsed koosolekud migrantide külas Lõuna-Sumatral on pastor Suparlani külaskäikude ja vend Ferdinandi tervishoiualase töö tulemus.

“Nii kaua, kui Jumal mulle jõudu annab, kavatsen ma jätkata meditsiinilist misjonitööd ja evangelismi,” ütleb vend Ferdinand. “See on Jumala töö ja ma armastan seda!”

***Ferdinand Wisang** on pensionil medtöötaja ja endine
Bandar Lampungi adventhaigla ja kliiniku direktor.
Praegu elab ta külas, mis asub nelja tunni kaugusel linnast, kuhu ta rajab kogudust.*

Võit tragöödias

Charlotte Ishkanian

Võitluste keskel jõuab Jumal ikkagi oma lasteni.

Tohutu saarte ahelik, mida me Indoneesiaks kutsume, on koduks paljudele etnilistele ja religioossetele rühmitustele. Püüdes mõningate piirkondade ülerahvastatust vähendada, on valitsus asustanud inimesi ümber teistele, väiksema rahvaarvuga aladele, mis asuvad tihti nende algsetest saartest kaugel. Need ümberasustatud inimesed toovad oma etnilised ja religioossed uskumused ning harjumused endaga kaasa. Ja mõnikord põhjustavad need erinevate etniliste ja religioosete rühmituste vahel pingeid ja kokkupõrkeid.

Elanikud Maluku saarel, mis asub kahe suurema saare - Sulawesi ja Irian Jaya – vahel Ida-Indoneesias, on kogenud neid kultuurilisi kokkupõrkeid ja kriise alates 1999. aastast. Kui moslemite ja kristlaste vahel sõda algas, said sajad surma ning tuhanded kaotasid oma kodud või põgenesid naabersaartele. Selles religiooselt segase rahvastiku hulgas esineb ikka aeg-ajalt võitlusi. Konflikti põhjused ei ole küll lihtsalt või tervenisti religioossed, aga rahvastik – ja ka rinded – on enamasti just religiooni järgi jagatud. Olgu selleks põhjuseks, mis on, aga need rahutused on Maluku saarte gruppi laastanud ja destabiliseerinud.

1999. aasta konflikti ajal purustati või hävitati täielikult neli adventkirikust ja vähemalt 15 adventisti kaotas elu. Veel sajad kaotasid oma kodud või elatusvahendid. Aga kuigi Jumal ei astu igal juhul vahele oma järelkäijate päästmiseks, on Jumala käsi siiski näha – mõnikord kõige ootamatul moel – ka nendel rasketel aegadel.

Sein, mida polnud

Ühel ööl läks grupp pahanduseotsijaid Amboni misjonipeakorterit ründama. Nad olid üllatunud, kui leidsid, et hooneid ümbritseb kõrge betoonmüür ning aias longivad koerad, mis on “peaaegu hobuste suurused”. Nad läksid tagasi ega saanud hooneid maha põletada, nagu neil kavas oli.

Kui nad rääkisid oma ebaõnnestunud missioonist, ütles keegi neile: “Misjonihoonete ümber ei ole kõrget müüri. Seal on ainult nõrk aed! Küllap Jumal püstitas kõrge müüri, et kaitsta oma omandit hävingu eest.”

Kesköine nägemus

Octovina ja tema perekond olid kristlased ning nad elasid konflikti puhkemise ajal Adventakadeemia ja misjonikontori läheduses. Koos paljude teistega peitusid nad ohutuse mõttes Adventmisjonikontorisse.

Öösel ärkas Octovina köhides. Ta nägi väljas valgust ning läks akna juurde vaatama, mis see tähendab. Ta nägi pikka kasvu meest, kel oli seljas valge rüü, mis pimedas helendas. Tema pruunid lokkis juuksed ulatusid õlgadeni ja tal oli käes pikk kuldne mõök, mis säras valgusallikana. Oma võimsa käe viiepega juhatas ta sõdureid, kes sõitsid kuldsetel “vankritel”, millede ees olid valged hobused. Octovina kuulis hobuste kabjaplaginat sillutisel, kui armee rivistus misjonikontori ette. Sõdurid kogunesid lipuvarde juurde, kuhu nad heiskasid lipu, ning laulsid laulu, mida Octovina ei tundnud.

Siis järjekordse mõõgaviiepega andis komandör märku ja sõdurid läksid vankritele ning hakkasid ümber misjonikontori sõitma. Tundus, nagu oleksid sajad sõdurid vankritel tundide viisi ümber hoonete tiirutanud. Lõpuks jäid nad seisma.

Juht vaatas maja poole ja nägi Octovinat vaatamas. Ta ütles: “Ära karda, sest mina olen sinuga. Tuleta meelde, mida sa Jumalale lubasid.”

Äkki sai Octovina aru: “*See peab olema Jeesus!*” Tema abikaasa oli saanud aasta eest adventistiks ja ka tema oli lubanud, et kunagi saab tast adventist. Äkitselt mõistis naine, et Jumal kutsub teda tegema oma otsust nüüd.

Kui ta uuesti aknast välja vaatas, oli sõjavägi läinud. Öö oli pime ja vaikne. Ebakindlalt läks Octovina tagasi auditooriumisse, kus ta äratas oma magava mehe ja rääkis talle nähtust.

Octovina lamas ülejäänud öö ärkvel, mõeldes, selle üle, mida ta näinud oli ja püüdes sellele seletust leida. “*Jumal hoolib meist nii palju, et saadab oma inglid selle hoone ümber meid kaitsma,*” mõtiskles ta hämmastunult. Ta otsustas rohkem teada saada sellest, mida usuvad adventistid, kes võivad ohtlikel aegadel inglite kaitsele loota.

Ta palus oma mehel leida keegi õpetaja akadeemiast, kellega koos saaks ta Piiblit uurida, ning mõne kuu pärast sai ta ristitud.

Kaks vannikäiku ja ristimine

Adventpeakorter ja akadeemia Amboni saarel asuvad mitmete kristlike külade läheduses. Kui sõda algas, ründasid moslemid mõnesid neist küladest. Sõdurid käskisid kõigil sõjaväelaagrisse põgeneda. Aga seal ei olnud kõigi põgenike majutamiseks ruumi, ja nii läksid mõned õpilased ja õppejõud tagasi oma kodudesse.

Ühel hommikul soovisid ühe juhtkonnaliikme tütreid vanni. Isa uuris ümbruskonnast järgi ja leidis Martina, kes kutsus tüdrukud oma koju vanni. Kui tüdrukud vanni võtsid, külastas nende isa Martinat. Varsti pöördus vestlus usule ja Martina väljendas oma veendumust, et Jeesus tuleb varsti. Tüdrukute isa nägi, et Martina tundis hästi Piiblit ja küsis, kas ta ei sooviks edaspidi tema naise Yettaga koos Piiblit uurida. Martina oli nõus ja peagi tuli Yetta Martinale külla.

Martina oli nii innukas Jumala Sõnast teadmisi ammutama, et kaks naist uurisid koos iga päev mitu tundi. Kui Martina mees reisilt koju tuli, rääkis naine talle, mida oli õppinud. Kuid Martina mees ei olnud rahul sellega, et naine oma kiriku maha jätab ning kartis, et ta võtab vastu valeõpetusi. “Ma olen aastaid meie koguduse juht olnud ja olen õpetanud pühapäevakoolis,” ütles Martina. “Ma tunnen oma Piiblit ega suuda leida ühtki piibliteksti, mis oleks hingamispäeva pidamise vastu. Ma usun, et see on tõde ega saa seda ära tõugata.”

Lõpuks oli mees nõus temaga koos Piiblit uurima. Kaks tüdruki ühinesid nendega, seejärel tuli Martinale õde külla ja ka tema ühines piibliuurimisega. Lõpuks said kõik viis ristitud, ja seda sellepärast, et kaks tüdrukut tahtsid vanni.

Tragöödia ja tõde

Samal ajal elasid Martina vanemad ja õde Ruth naabersaarel. Nad kaotasid sõjas oma kodu ja kogu omanduse ning pidid elu säästmiseks džunglisse põgenema. Nad ei saanud linna tööle minna, nad olid rahast ja kõigest ilma. Martina läks saarele, kus tema vanemad elasid ja püüdis neid aidata. Nad leidsid linnas maja, mille sai üürida, ja Martina aitas neil end sisse seada.

Kui Martina hakkas perele oma uuest usust rääkima, said nad vihaseks. Siiski kuulasid nad ta ära ja leidsid, et asjal on mõte. Kuid nad kõhklesid, kas vahetada usku nende elus nii raskel ajal.

Siis nägi Martina isa ühel ööl unenäo, milles keegi käskis tal hingamispäeva meeles pidada. Ta sai aru, et hingamispäev on tõde ning hakkas kodus hingamispäeva pidama. Järgnevate kuude jooksul leidsid Martina kolm õde neljast ja ka vanemad üksteise järel tõe ja lootuse adventus.

Aga kui levisid kuuldused, et perekond oli adventistideks saanud, kästi neil üüritav maja vabastada, sest nad ei kõlba enam külla. Nad otsustasid koos Martinaga Amboni saarele minna.

Praegu elab perekond koos Amboni saarel. Ajad on ikka veel rasked, aga nende usk on tugev.

Octovina Saya on koduperenaine.

Ruth Lawalatta on bioloogiaõpetaja Maluku akadeemias Amboni saarel Indoneesias.

Charlotte Ishkanian on “Misjoniloengute” toimetaja.

Uus valgusallikas

Nordin Ajan

Olles innukas jagama oma usku teistega, rääkis ta kõigile, mida oli teada saanud. “Aga kuidas,” imestas ta, “muretsseb Jumal meie külale kiriku?”

Tee Pontianakist, Lääne-Borneo pealinnast Malaisiasse Borneo põhjaosas läheb läbi väikse linna Bengkayangi. See sagiv linn on koduks umbes viiele tuhandele inimesele, kellest enamik on hiina ärimeeste järeltulijad, kes tulid Kalimantanani mitu põlvkonda tagasi. Enamus dajaki hõimu kuuluvaid elanikke elavad linnast väljas, töötades farmerite ja kaluritena ning teistel ametikohtadel. Kaks kultuuri on küllaltki erinevad ega segune eriti.

Ausasüdameline mees

Nordin Ajan on hiina kogukonna liige. Nooruses oli ta pühendunud Kristusele ja käis isegi mõnda aega protestantlikus seminaris. Kuid ta tuli tagasi Bengkayangi ja leidis tööd kaupmehena Lääne-Kalimantani külades. Tugev usk Jumalasse juhtis teda tunnistama sellest neile, kellega ta kokku puutus.

Ühel päeval inimesi külastades kohtus ta adventpastoriga. Ajan oli rääkinud, et adventistid õpetavad valeõpetusi, kuid ta oli uudshimulik rohkem sellest imelikust usust teada saada. Ta küsis pastorilt puhaste ja ebapuhaste toitude kohta. Pastor selgitas Ajanile tervise põhimõtteid, mis on ebapuhaste toitude söömise keelu põhjuseks. Loogika mõjus Ajanile, kuid seekord ei öelnud ta pastorile midagi.

Hiljem sattus Ajan juhuslikult ühele raamatule hingamispäevast. Kui ta seda luges, sai ta aru, et see sisaldas veenvat Piibli tõde. Ta mõistis, et adventistid ei ole sekt; neil on tõde. Ta sõitis pealinna Pontianaki adventpastorile külla. “Ma usun hingamispäeva tõde ning puhaste ja ebapuhaste toitude tõde,” ütles ta. “Ma soovin saada ristitud teie kogudusse.” Pastor küsitles Ajani tema uskumuste kohta ja oli nõus teda ristimiseks ette valmistama. Ajan õppis koos pastoriga ning sai eelmisel aastal ristitud.

Ajani naine ei jaganud mehe innukust uue usu suhtes ega mõistnud, miks pidi ta loobuma vanemate kirikust mingi üldiselt sektiks peetava koguduse tõttu. Aga mõne nädala pärast hakkas ta nägema oma mehe elus toimuvate muutuste tähtsust. Ta hakkas koos mehega kirikus käima, kuigi ta veel pole ristitud.

Pikk tee

Ainus piirkonna adventkogudus asub dajaki külas mitu miili linnast eemal. See on noor ja kasvab kiiresti. Ajan käib ustavalt selles kirikus, kuid tal on mure, kuidas jõuda Bengkayangi hiinlastest elanikkonnani. Linnas pole rohkem hiinlastest adventiste, nii püüab Ajan rääkida oma uuest usust inimestele nii sageli kui saab.

Ajan korraldas tervishoiualase seminari ning kutsus sinna linnaelanikke. Kui Ajan küsis tulnud inimestele, mida nad sooviksid, et kogudus neile pakuks, väljendasid nad soovi õppida mandariini-hiina keelt, oma esivanemate keelt. “Meie lapsed unustavad meie pärandi,” ütlesid nad. “Ja kuna meie linnast sõidab läbi palju Hiina ärimehi, oleks hea, kui me oskaksime paremini hiina keelt.”

Ajan andis inimeste nõudmise edasi koguduse peakorterile. Nad andsid loa üürida väike saal, kus pidada kursusi, ning andsid ka vahendeid, et palgata õpetaja ja teha reklaami. Ajan palkas õpetaja, kuid ta koordineerib programmi ise ning hoolitseb selle eest, et igal kursusel oleks ka

piiblitund. Praegu töötab Bengkayangi hiina keele kool linna ärirajoonis. Keelekoolis on rohkem kui 175 õpilast nii algajate kui edasijõudnute hulgas.

Reedeõhtuti kutsub Ajan mõnesid hiina keele õpilasi oma peredega enda juurde koju jumalateenistustele. Kõik on kutsutud, ütleb ta. Õpilased tulevad ja neile meeldib osaduslik õhkkond, kui neile tutvustatakse adventuskumusi.

Ootamatu vastus

Kogudusejuhtidele avaldas sügavat muljet Ajani pühendumus ning nad pakkusid talle tööd maailmamisjoniosakonna õpetajana. Nüüd on Ajanil rohkem vaba aega rääkida oma usust neile, keda ta kohtab. Ta tunneb, et huvi adventkuulutuse vastu on piisav, et pidada varsti evangeelsed koosolekud.

Tulevikku vaadates sai Ajan aru, et järgmine suur samm oleks kiriku ehitamine, sest hiina kristlase eeldavad arvestatavalt koguduselt kirikuhoonet. Kuid ta ei osanud oodata, et Jumala vastus tema palvele tuleb tema enda perekonnast.

Ng Sin Syung on Ajani 76-aastane vanaisa. Ta järgib oma esiisade traditsioonilist usku – konfutsianismi. Kui Ajan rääkis oma perele, et temast sai adventist, ei olnud keegi vastu, sest ka mõned teised olid kristlased. Kuid mitte kedagi ei huvitanud tema uued uskumused.

Ühel päeval sai Ajan teada, et tema vanaisal oli probleeme kohaliku omavalitsusega oma maa pärast. Vanaisa Ng-l on linnas palju maad, millel ta põldu peab. Kuigi ta maksab riigile igal aastal makse, võttis valitsus osa tema maast ja müüs tema teadmata maha. Vanaisa Ng oli vihane, aga ta ei teadnud, kuidas astuda valitsuse vastu välja, et oma maad tagasi saada. “Kui sa suudad maa valitsuselt tagasi saada,” ütles Vanaisa Ng, “saad sa maad oma kiriku jaoks. Ma annan selle pigem Jumalale kui riigile. Sa võid ehitada oma kiriku ja kooli sellele maale, kui soovid.” Vanaisa Ng ütles veel: “Tegelikult, kui sinu Jumal suudab minu maa riigilt tagasi saada, siis ma usun Temasse ning tulen ka sinu kirikusse.” Vanaisa Ng lapsed ja lapselapsed austasid tema otsust ning olid nõus, et Ajan võib ehitada vanaisa Ng antud maale kiriku.

Ajan palus kogudusejuhtidelt abi maa probleemi lahendamisel. Praegu töötatakse läbi pabereid ning on üsna tõenäoline, et vanaisa Ng saab oma maa tagasi ning kogudus saab maad uue palvela ehitamiseks. Vanaisa Ng on juba märkinud uue palvela jaoks ära tüki oma parimast maast.

Üleskutse

Praegu on Bengkayangis ainult käputäis usklikke. Ja kuigi inimesed säästavad palvela ehitamiseks, ei ole neil võimalik kirikut oma jõududega ehitada. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab ehitada usklikel oma linna kiriku, samuti veel 19 palvelat üle terve Lääne-Kalimantani provintsi.

Paljud inimesed Indoneesias on valmis evangeeliumikuulutust kuulma. Neid on vaja ainult kutsuda ja nad tulevad. Aga kui nad tulevad, on neil vaja palvelat, kus jumalateenistusi läbi viia. Palu selle kvartali jooksul näidata Jumalal, mida saad sina teha, et aidata muretseda palvelaid – valgusallikaid Borneo saarele.

***Nordin Ajan** on maailmamisjonitöölaine Bengkayangis Lääne-Kalimantanis Indoneesias.*

Kolmeteistkümnenda hingamispäeva programm

Osalejad: kaks mees, üks naine ja jutustaja.

Piiblilugemine: (jagada kahe lugeja vahel) “Teise tähendamissõna Ta esitas neile ning ütles: “Taevariik on sinepiivakese sarnane.””

“Sinepiivakesega, mis on, ... väiksem kui kõik muud seemned maa peal.”

“Inimene võttis ja külvas oma aeda; ja see kasvas ja sai puuks, ja taeva linnud tegid pesad tema okstele!”

“Kui teil usku oleks sinepiivakese võrra ja te ütleksite sellele metsviigipuule: juuri end välja ja istuta end merrel siis see kuuleks teie sõna.”

“Kui teil oleks usk nagu sinepiivake, siis te võiksite öelda sellele mäele: siirdu siit sinna! Ja ta siirduks sinna, ja miski ei oleks teile võimatu.” (Mt.13,31; Mk.4,31; Lk.13,19; Lk.17,6; Mt. 17,20)

Esimene mees: Minu nimi on Chwe Thong. Ma olen pärit Myanmarist. Lapsena jäin ma raskelt haigeks. Minu vanemad kartsid, et ma suren, ning viisid mind nõidارsti juurde. Nõidارst selgitas, et minu haiguse põhjustas vaim, kes oli minu kehasse tulnud. Ta ohverdas kana ja tegi minu juures palju tseremooniaid mitme tunni jooksul, enne kui vaim minust lahkus. Kui ma olin jälle terve, käskis ta minu vanemaid töötada, et minust saaks vanemaks saades tema sarnane nõidارst.

Minu vanemad ei tahtnud seda töötada, aga nad kartsid nõidارstile ära öelda, ja nii kolisid nad teise linna. Kui ma olin alles laps, surid mõlemad vanemad.

Mind saadeti orbudekodusse, kus ma sain käia koolis ja lõpetada neli klassi. Peale seda polnud mul ei tööd, kodu ega elatusvahedeid. Mul ei olnud religiooset tagapõhja ning ma ei eristanud õiget valet. Ma hakkasin jooma ja varsti sõltusin ma täielikult alkoholist.

Aja jooksul ma abiellusin. Mu naine püüdis mind aidata alkoholist loobuda, kuid ma ei suutnud lõpetada. Jällegi sattusin ma vaimude mõju alla. Vaimud andsid mulle võime ennustada tulevikku ja kutsuda välja vaime inimesi kaitsma või neile kahju tegema. Kuid mu elu oli haletsusväärne.

Siis tuli ühel päeval mulle onu külla. Ta tõi kaasa mõningad piibliuurimisjuhised ja innustas mind neid lugema. Ka minu naine julgustas mind uurima ja nii ma lõpuks nõustusin. Varsti olin ma sügavalt huvitatud sellest, mida need õppetükid mulle õpetasid. Ma tundsin vajadust tunda Jumalat ja leida oma Päästjat.

Kui ma piiblikursuse lõpetasin, tuli mulle pastor külla. Ta pakkus mulle veel Piibli uurimist. Mu süda oli Kristuse tõdede päralt. Mu elu muutus, minu alkoholiprobleemid ja tulevikuennustamine jäid Jumala hoolde, kes mind vabastas.

Nüüd on see endine ennustaja, endine alkohoolik misjonär oma rahva hulgas. Kiitke Jumalat, et Tema jõudis minuni, kui mina ei jõudnud Temani!

Myanmari elanikel on vaja tundma õppida Jeesuse Kristuse väge. Ligi 90 protsenti siinsetest inimestest on budistid. Nad ei tea peaaegu mitte midagi Jumala armastusest ja Kristuse ohvrist. Osa tänasest misjonariannetusest aitab ehitada evangeelse keskuse Myanmari pealinna Yangoni. Seal saame me kuulutada Kristuse evangeeliumi tuhandetele, kes muidu sellest kunagi ei kuuleks. Aidake meil jõuda meie lähedaste ja perekonnaliikmeteni, et neid tuua Kristuse juurde.

Teine mees: Indoneesias on jagatud rohkem kui 13 000 saare ja paljude erinevate etniliste gruppide vahel. Seda riiki lõhestavad sõjad. Poliitilised, etnilised ja religioossed erinevused lahutavad inimesi.

Minu nimi on Djahali. Ma olen pärit Pontianakist, Borneo saare läänepoolse provintsi pealinnast. Minu perekond on hiinlased. Me emigreerusime Indoneesiasse mitu põlvkonda tagasi.

Ma kasvasin üles kristlikus kodus, aga ma teadsin Jumalast vähe ega lugenud kunagi Piiblit. Keskkoolis äratas miski minu huvi Jumala vastu ning ma ostsingi Piibli ja hakkasin seda lugema. Varsti mõistsin ma, et Piibel on rohkem kui vaid lugu Jeesusest ning ma hakkasin sügavuti uurima. Mul oli palju küsimusi, kuid ma eelistasin pigem ise uurida kui kelleltki vastuseid otsida. Aga mida rohkem ma uurisin, seda rohkem oli mul küsimusi.

Ühel päeval ütles üks sõber, et ta teab ühte meest, kes tunneb hästi Piiblit ja on nõus meiega koos uurima. Niisiis läksime me koos selle mehe juurde. Mul oli pikk nimekiri asjadest, mida ma ei mõistnud ja tema vastas kõigile, kasutades ainult Piiblit.

Kui see mees oli vastanud kõigile minu küsimustele, hakkasime me süstemaatiliselt Piiblit uurima. Me õppisime selle mehega koos terve aasta. Ma võtsin vastu kõik, mida me õppisime, isegi need asjad, mis olid rasked. Kui ma selgitasin oma perekonnale tervisliku eluviisi põhimõtteid ja seda, et ma ei soovi süüa ebapuhtaid toite, oli nende reaktsioon mulle üllatuseks – nad olid nõus ega söönud ka ise ebapuhtast toitu!

Ma maadlesin hingamispäevatõega, sest minul ja vanematel oli ühine äri. Ma ei saanud poodi hingamispäeval ilma vanemate loata kinni panna. Ma palvetasin ja Jumal lahendas selle tavatul moel – äri läks pankrotti.

Minu sõber ja mina võtsime vastu otsuse saada ristitud. Kuid jällegi seisime me probleemi ees. Hiinlastel ei ole kombeks teha tähtsaid otsuseid ilma vanematelt juhatast ja nõu küsimata. Minu vanemad andsid oma õnnistuse, aga sõbra omad mitte. Tal tuli ristimisega oodata.

Minu naine hakkas Piiblit uurima ja minuga kirikus käima ning meid ristiti koos.

Mulle meeldib oma usust teistele rääkida. Kui ma kohtan pilget, julgustab Jumal mind, et ma olen õigel teel. Mul on mure selle pärast, et rääkida usust ka teistele hiinlastele Indoneesias. Linnas, kus ma elan, on tuhandeid hiinlasi, kes otsivad õnnelikumat elu. Nad on valmis kuulama, mida Jumalal on neile pakkuda. Kuid on üks probleem.

Borneo saare domineeriv etniline grupp on dajakid. Nende kultuur on meie – hiinlaste – kultuurist väga erinev ning need kaks kultuuri ei segune kergesti. Ainus adventkogudus linnas, kus ma elan, on põhiliselt dajakide päralt. Ma käin seal jumalateenistustel, aga ma leian, et need, kellele ma usust räägin, kõhklevad dajakide kirikusse tulemast.

Ma olen sellest probleemist rääkinud misjoniametnikega ja nad on nõus: me peaksime siia suurde linna rajama hiina koguduse. Selles piirkonnas on tuhandeid hiinlasi ja kui meil oleks nende jaoks kirik, tuleksid nad meelsasti.

Osa tänasest erilisest annetusest aitab rajada kaks hiinlastele mõeldud kirikut Lääne-Borneol, samuti veel mitu palvelat ja mõned meditsiinilised keskused, et aidata Lääne-Kalimantanis evangeeliumikuulutust edasi viia.

Naine: Mina elan Manados, Sulawesi saare suurimas linnas Ida-Indoneesias. Manado on kena linn, mis on ümbritsetud merest ja lopsaka taimestikuga vulkaanilistest mägedest. Kuna selle linna rahvastik on enamasti kristlased, on meil olnud rahu sellest sõdimisest, mis vaevab suurt osa Indoneesiast.

Hiljuti olin ma väga haige ja vajasin arsti. Keegi soovitas mul minna väiksesse kliinikusse, mida haldasid adventistid. Kui ma kohale jõudsin, ei meeldinud mulle see hoone, aga kuna mu sõber oli seal tegutsevate arstide tööd kiitnud, läksin ma sisse.

Mind koheldi suure lahkusega ning ma sain ravimeid ja ravi, mida oli vaja minu haigusest paranemiseks. Ühe visiidi ajal tundsin ma end halvasti ja õde palvetas minu eest. See avaldas mulle muljet. Ma küsisin temalt: “Millisesse kirikusse te kuulute?” Ja ta ütles mulle, et ta on adventist. Ma olin adventistidest kuulnud, kuid ma ei teadnud neist eriti palju.

Ma otsustasin minna nende kirikusse, kus käiakse laupäeval, mitte pühapäeval. Mind tervitati soojalt ja mulle meeldis jumalateenistus väga.

Ma rääkisin mitmele sõbrale väiksest kliinikust Manado vaikselt tänaval. Nüüd käin ma seal kõigi oma meditsiiniliste vajadustega. Hiljuti kuulsin ma häid uudiseid: kliinik laieneb. Nad ehitavad uue meditsiinilise keskuse, kus on paremad ruumid, parem varustus ning mida on parem

üles leida. Ma olen plaane näinud ning ma olen erutatud selle pärast, et siis saab minu arstil olema kõik, mida läheb vaja minu ja teiste ravile tulijate ravimiseks.

Ma küsisin arstilt, kuidas nad suudavad ehitada palju suurema meditsiinilise keskuse ja ta ütles mulle midagi hämmastavat. Ta ütles, et adventkristlased üle kogu maailma annavad kindlal päeval igäüks veidi raha, et aidata meil seda keskust ehitada. Ma ei olnud midagi sellist varem kuulnud. Mõelda vaid, adventistid Euroopas ja Aasias, Aafrikas ja Ameerikas annavad raha, et ehitada meditsiinilist kliinikut, et meie linna elanikud saaksid kvaliteetset abi!

Jutustaja: Tal on õigus. Kuna kliiniku ehitamiseks Manados on juba fondid avatud, aitab meie tänane annetus muretseda kliinikule selle töötamiseks vajalikku sisustust. Kõik see kannab nähtaval kohal seitsmenda päeva adventistide nime.

Te olete kuulnud veidike projektidest, mida meie tänane kolmeteistkümneenda hingamispäeva annetus toetada aitab. Kas te olete palunud Jumalalt tarkust, kuidas aidata edendada tööd üle maailma?